

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

JORDÁNSKO 2004

Petra - Jordánsko

Den první, Pátek 15.10. 2004

Teplice – Česká republika – Cairo – Egypt

Teplota 6 °C, ujet: vlak a bus 100 km, letadlem 2500 km

Tak je rok v trapu a já zase vyrazil na cesty. Tentokrát jsem si naplánoval Egypt a Jordánsko. Z práce jsem se vrátil o něco dřív než obvykle, abych stihl dobalit těch několik krámů s sebou a hlavně v půl třetí vlak do Prahy. Na nádraží mě veze táta, protože začalo docela hustě pršet, a ani teplota není nic moc. Na čas odjízdim do teplých krajín z teplického nádraží do Ústí, kde musím přestoupit na vlak do Prahy. Je kosa a mám zhruba 15 minut čas než přijede rychlík od Děčína, tak jdu do čekárny. Přichází jedna paní se slepečkou holí a tak jí pomáhám najít volnou sedačku. Jede také do Prahy a tak cestujeme společně. Z Masarykova nádraží, jdu na hlavní a vedu jí na metro. Já jedu do Holešovic do oblíbené hospůdky, abych se před cestou ještě najedl. Po šesté hodině vyrážím opět na metro, jedu na Dejvickou, přestupuji na bus č.119 a jedu rovnou na letiště. V sedm hodin jsem na Ruzyni a čekám ve frontě na odbavení. Vše proběhlo v pohodě, i váha bágly, z toho jsem měl trochu vítr. No, teď mám asi hodinku čas do odletu. Čekám. Před devátou nastupuji do letadla, obvyklé procedury a ukázky. Ještě před odletem koukám na nakládání zavazadel do letadla, moc se s tím tedy nepárou. Vidím i můj batoh. Máme kapku zpoždění, ale let proběhl naprosto v klidu. Po večeri i na chvilku usínám.

Den druhý, Sobota 16.10. 2004

Cairo – Egypt,

Teplota 28 °C, nachozeno: 15 km, ujet: 25 km

Před přistáním dostávám ohlašovací kartičku, je dobré si předem zjistit nějaký hotel, který do této kartičky napíšete. Dobrý je třeba Oasis v Luxoru, je dost daleko na to, aby tam volali, ale mě se na to ani neptali. Ovšem náhoda je blbec a dohadovat se hned první den, nemá smysl. Přistáli jsme v 02:20 h, místního času. Po vystoupení z letadla musím nastoupit do autobusu, který nás veze k letištní hale. Všude je zvláštní opar, nevím zda je to smog a nebo písek, ale hlavně je tu teplo. Pilot při přistání hlásil 28°C, to není vůbec špatný začátek. Vystupuji a jdu širokou halou. Na konci jsou tři okénka, nebo-li banky. Většina cestujících se hrne k nim a tak nezůstávám samozřejmě pozadu. Měníme 100\$, za které dostáváme 620 EL. Nynější kurz je 6kč/1EL. S balíkem prašulí, které jsou všechny stejné (na první pohled), jdu k emigračnímu okénku. Je tu fronta, která celkem rychle mizí. Před okénky sedí u stěny haly uniformovaní úředníci za stolem turistických informací. Asi 10 minut si povídáme a dostávám informace o hotelích, kam jet a tak, a také mapu egyptských památek a nějaké ty prospekty. Loučím se s velice milým Egypťanem a jdu se zařadit do fronty, pro razítko. Kouká do pasu, na kartičku, na mě, pak dva štemple, úsměv a jsem v Egyptě. Jdu si najít bágly. S batohy procházím rentgenem a detektorem kovů, do pasů se ani nepodívali, jen se zeptali odkud jsem. Při odpovědi Czech republic, se jim rozlil na tváři úsměv a já šel dál. Došel jsem do velké haly, kde bylo několik restaurací, bank, cestovních agentur, ale všechno zavřené. V jedné části haly je televize a tak spousta lidí kouká pro nás na nesrozumitelné blábolení. Dneska, vlastně včera začal „ramadán“, což je největší muslimský svátek. Je to v podstatě oslava příchodu nového roku, která trvá celý měsíc. Spočívá v tom, že s východem slunce začíná půst a západem zase končí. Pak

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

následují oslavy, jako ohňostroje, hromadné večere a společné motlitby v mešitách. Je toho spousta co by měl každý muslim o ramadán dělat a nedělat, ale to je nadlouho. Našel jsme si volné místočko, kde počkám do svítání a v klidu probírám kam jet. Taxikáři jsou neodbytní, ale mám trochu praxe z předešlého roku v Turecku. Takže brzy nápor opadá a mám klid, občas se najde nějaký aktivista, ale odchází s nepořízenou. Už skoro svítá a na parkoviště před letištěm se sjíždějí nové, čerstvé síly a tak začíná odmítání na novo. Jeden mladík, i když jsem jeho služby odmítl, si chce povídat, tak se nebráním, alespoň mi řekl důležité informace, jaké autobusy kam jezdí a také jakým mám jet na Mídán Tahír. Přesouvám se z letištní haly na autobusové nádraží nad letištním parkovištěm. Přijel nějaký autobus, tak k němu jdu, louskáme číslice, ptám se řidiče kam jede, ale ten nejede do centra tak čekáme dál. Přijíždí jiný, č.356, ten do centra jede, ujímá se mě místní člověk, který se mnou jede až do centra. Platím 2EL za os. a 0,5EL za batoh. Tahle linka jezdí z Mídán Abd al-Mun ím Rijál, trochu delší název, ale jeho hledání není vůbec těžké. Když půjdete směrem od muzea pod nadzemku, nemůžete ho minout. Je to malý autobusáček, ale jezdí z něj všechny busy i mikrobusesy, kam jen chcete. Od letiště je centrum 25 km, busem jedete půl až hodinu, za 2 EL na osobu. Taxikem časově stejně, ale tak za 25 až 30 EL. Vystupuji a rozhlížím se co a jak. Ulice jsou poloprázdné, je něco málo po 7 hodině ráno a Káhira se teprve probouzí po první noci oslav. Je teplo, všude je zvláštní opar. Podle Lonely Planet, se vydáváme směrem na Mídán Tahír, náměstí, v podstatě kruhový objezd, na kterém je i muzeum. Dobrý orientační bod. Tady mě zastavuje nějaký člověk, v první chvíli vůbec nevím kdo to je a co chce, ale pak mi to dochází. Samo, že je to nahaněč. Slibuje hotel, který je blízko, za 25 EL za pokoj. Tak schválně jdu to zkusit. Vede mě do ulice Mahmúd Basjúni, přímo proti muzeu, do hotelu Dahab. Je to vysoký činžák s šesti poschodími. Je šedý, omlácený a snadno přehlédnutelný. Na každém poschodí je něco jiného. Advokát, pediatr a také tři hotely. My jedeme do jednoho z nich. Výťah nás veze do šestého poschodí a my šlapeme ještě jedno patro na střechu. Vypadá to tu celkem útulně. Recepčního jsme svým příchodem vzbudili a tak je i celkem nepřijemný. Domlouváme cenu, ano je 25 EL za pokoj na noc. Opisuje pasy a nutný zápis do knihy hostů, odkud přijíždím, kde jsem trávili minulou noc atd. Hm, kontrola turismu, ale později na cestě jsem se k tomu tématu dověděl víc, ale nepředbíhejme. Platím za tři noci 75EL, dostávám doklad o zaplacení, což jsem nečekali. Koukám na to, spíš ze zvědavosti než pro kontrolu, ale vidím, že to bylo správný. Na dokladu je totiž o den méně. Zkrátka, chtěl jsem pobyt od 16.10. do 18.10., ale na lísku bylo jen do 17.10.. Ptám se jak je možné, že mi počítá dnešní noc když je ráno, a on na to, že se den počítá od oběda do oběda. Takže když přijdu v půl dvanácté v poledne, zaplatím za předešlých 23 a půl hodiny. Tak se docela chytne a nakonec říkám, že za to může ten nahaněč co mě sem dotáhl, protože mě neupozornil, a že jsem sem jít nechtěl. To se už, ale začal ošívát již zmíněný nahaněč, který tam stále seděl, protože nechtěl přijít o provizi. Asi po 5 minutové slovní přestřelce, která končila: “vrať mi peníze, jdu jinam“, recepční vzal knihu a přepsal mi datum. Dal jsem si bálg na pokoj, ale musel jsem jít pryč a vrátit se až po 12h. Nejde o to, jaká jsou pravidla, že to platí od 12h nebo třeba od 20h, ale mají vás přeci upozornit ne? Nahaněč na mě počkal a vede mě do malé uličky hned naproti hotelu. Je tu bar a internet café. Objednává mi mátový čaj, sám si nedává nic. Mám trochu obavy ze zdejší vody, ale vypil jsme ho. Pak začíná malovat mapu jak se dostat ke kterým pyramidám, kde která je a jak je stará. Celkem povedená mapička. Pak mi ukazuje kde je jaká restaurace, kde se můžu dobře a za málo peněz najíst. Pak mě opouští a já se konečně začínám toulat po Káhiře. Nejdříve jdu k Nilu, dívám se na tu slavnou řeku, je celkem čistá, ale plná bilharhbiózy, což je bakterie pro evropany téměř smrtelná. Proto nelezte do Nilu ani do žádné jiné vodní nádrže v Egyptě. Chvilí se kochám pohledem na Nil a na druhou stranu. Slunce už pěkně pálí. Netrvalo dlouho a už se ke mě přitočil maník s „big tour“ po pyramidách, za 10\$. Hučí do mě zhruba 10 minut a stále ho to nepřestávalo bavit, ale mě ano. Odcházím směrem na most Tahír, abych se podíval na druhou stranu Nilu. U vchodu na most fotím nádherné sochy lvů na začátku mostu. Na druhém břehu, hned za mostem je krásný park a brána do něj z bílého kamene. Na bráně jsou nějaké pamětní desky, ale nic jsem o nich nezjistil. Do parku chtějí vstupné, 2 EL za osobu, ostatně jako ve všech egyptských parcích. Tak do něj nejdu, jdu okolo a přicházím k TV věži, která je dost pěkná. Vracím se po druhém mostě, mostě Uktúbar zpět, na Mídán Tahír. Je ale pořád dost času a tak jdu na vlakové nádraží zjistit vlak do Luxoru. Jsou tu turistické informace a tak jdu dovnitř. Paní mě posílá do kanceláře č. 11, která je na druhé straně nástupiště, musíte projít po schodech dolů podchodem a vylezete přímo u nich. Ovšem kasa č.11 nikde není. Ujímá se mě policista sedící u vchodových dveří a ptá se jak mi může pomoci. Odkládá svůj korán a vede mě ke kase č.18, tady kupuji lístky na pondělí večer. Odjezd ve 22h, budu tam ráno v 8h, to je akorát. Stále nevím přesný čas, tak sleduje všem kolemjdoucím ruce s hodinkami. Všichni mají stejný čas jako je u nás, a tak si ho ponechávám také, i když nevíme proč. Pilot ráno v letadle řekl čas o hodinu víc, než je teď. Pomalu se vracím na hotel, cestou prohlížím okolí, ale většina obchodů je zavřená. Na jedné z ulic nějaký malý kluk pálí pneumatiku a dost se tím baví. Za chvíli už nebude v téhle ulici, ale nic vidět. Cestou si kupuji chleba, 4 ks za 1 EL. Zatím mi chutná. Ještě chvíli okukuji okolí, ale v půl jedné jdu na hotel. Jsem dost vyčerpaný. Vařím si polévku, jím a ulehám do postele. Něco málo k hotelu. Že je na střeše, jsem se už zmínil, ale jsou to pokoje. Malé, útulné, relativně čisté. Jsou tu ventilátory, někde ne. Někde je židle a

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

stolek. Na přespání je to ideální. Večery, ale i dny a volné chvíle můžete trávit právě na střeše, sloužící jako terasa. Je tu i restaurace, kde vám udělají, kafe, čaj jakýkoli džus a dělají i snídani za 4 EL. Po malém chrupci jdu zase do města. Jako první jdu do metra, zjistit cestu a cenu do Gízy, kam jsem si naplánoval cestu zítra. Metrem je to 9 stanic, přímo do stanice Gíza za 0,75 EL a pak busem. Toulám se po městě, fotím a točím, nemůžu se nabažit. Vychutnávám si západ slunce u Nilu. Když se setmí, ulice začínají ožívat. Všude je spousta lidí, každý něco prodává, všichni pokřikují, neustále houkání aut, musíte být neustále ve střehu při přecházení silnice. To platí i přes den. Nikdo nepřibrzdí, dělají různé manévry jen, aby nemusely přibrzdit. Musíte dávat i bacha na lidi co se s vámi zapletou do rozhovoru. Pokud jim nechcete vyhovět, jako třeba s nákupem chlastu ve free shopech, raději zdvořile odmítněte, poděkujte za to co vám na revanž nabízejí a odejděte. Následné pokřiky ignorujte. Jinak se z toho nevykotáte. Jdu se projít do nočních ulic a trochu jsem zaváhal, když jsem se ocitl v uličce plné žebráků, ušmudlaných kaváren, špíny a chudoby, která je všude přítomná. Myslel jsem, že vede na Ramses str., ale z druhé strany než jsem šel ráno. A ono to tady vypadá dost jinak ráno a večer. Asi po 1 km jsem na té ulici, na které jsem chtěl být. Všichni společně jedí, hrají vrhcáble a kouří šíšu. Šíša je vodní dýmka s ovocným tabákem nebo nějakou tou travičkou, to je ovšem ilegální. Za jakékoli držení drog je v Egyptě trest několika desítek let za mřížema a nebo smrt oběšením. Kupuji zásoby, chleba, vodu a sýr a jdu pomalu na hotel. Cestou mě odchytil jeden „Ali“ a vede mě do své zahrady, no nechávám se ukecat. Ale ze zahrady se vyklubala dílna na parfémy. Tady, se nedá vydržet, jsou to příšerné smrady. Mám možnost vypadnout hned. Jenže než jsem se nadál, předali si mě a já pochodoval za druhým maníkem do dílny papyrusu. Trpělivě mi vysvětlil postup dělání papyrusů, některé docela pěkné, ale odcházím velice brzy bez obchodu. Naštěstí nic nenamítali, a ještě se se mnou vyfotil. Dal mi takovou herdu do zad, že když si na to teď vzpomenu...celkem živý zážitek. Celkem pako, prý je Ramses, jsou to trapný kecý pro turisty. Kolem 20h jsem u hotelu, kde mě dole u vchodu začal vítat jakýsi mladík. Samo, že z něj vylezlo, abych s ním zajel do free shopu pro chlast a cigára. Odmítl jsem. Pro ty, kteří toto chtějí využít a nakoupit si nějaký ty dobrotý je možnost do 24h po příletu. Za chvíli jsem na pokoji, jsem tak vyprahlý, že se snad utopím. Na chodbě jsem potkali nějakého Anglána, který je neustále vysmátý, v Káhiře je 4 den a ještě tak se šesti počítá. Pořád pije nescafé a podivně tančí po chodbách. Dávám sprchu. Chleba s veselou krávkou a padám do komatu v Káhírském vedru.

Dent třetí, neděle 17.10. 2004

Cairo – Egypt,

Teplota 32 °C, C, nachozeno: 6 km, ujetu: 30 km

Budím se s muezinem, ale ještě usínám. V 7h, už to nemůžu v posteli vydržet a tak vyležám. Na terase je ještě celkem ticho a tak využívám volných sprch. Po malé snídani jdu na metro, abych si prohlídl konečně ty slavné pyramidy. Nejbližší stanice je Sadat na Mídán Tahír a je to i přestupní stanice. V metru se proplétám spoustou uliček, každá vede na jinou stranu náměstí. Je to tu celkem zmatené, ale rozhodně je lepší přejít na druhou stranu náměstí podchodem, než přebíhat šestiproudovou silnici, kde je aut jako na osmiproudové. Docházím ke kasám a kupuji dva lístky za 0,75EL. Tady se mi stala taky fajn věc. Platím 10 EL, protože menší nemám. Dává mi 2 lístky a chumel peněz. Protože nemám rád peníze v klubku, začínám je rovnat, vrátil mi jen na 5 EL. Hned jak jsem zvedl hlavu k okénku, hned na mě ťuknul přes sklo, jako že mi vrací zbytek. Jedu směrem na Gízu, poslední stanici. Vystupuji a ocitám se na jednom z předměstí Káhiry. Vládne tu naprosto šílený chaos. Trhovci, školáci, taxikáři, čumilové a celkem slušný svinčik na silnicích i chodnicích. Hned u metra je malý autobusák, kde je spousta mikrobuseů. Přímo před ním mě odchyťává nějaký pán a ptá se kam jedu, říkáme, že k pyramidám. On kývne hlavou a říká pojd' za mnou, odvedu tě na zastávku. Jdu. Jde s námi i jeho syn, který s ovšem neprohodil ani slovo. Pán se představuje, že je učitel angličtiny a arabštiny v místní škole. Pravda, mele jako kafemlejnek. Občas mu vůbec nerozumím. Jsem na zastávce, asi 300 metrů od metra, zastavuje bus, všichni nastupujeme na pokyn mého průvodce. Platím 0,50 EL, jak mě informoval předem. Jedeme asi 20 minut městem, stále po hlavní ulici. Vystupujeme, ale pyramidy stále nevidím. Už tuším zase nějakou tu levotu, ale ujišťují mě, že jdu k bráně k pyramidám. Najednou odbočujeme z hlavní silnice do nějaké té boční. Procházíme „zvířecí uličkou“, šlapu ve slepičincích, proplétám se mezi desítkami koček. Míjím prodejny a farmy v jednom se slepicemi, kachnami a kozami. Každou chvíli mi před nose vzlítne slepice nebo zadupe osel. A v té chvíli mi došlo na plno, že to bude zase nějaký kámoš co má něco společného s pyramidami. Jsme to, ale idiot, nalítl jsem. Jasně, ocitám se před baráčkem kde se na mě usmívá tak trochu tlustý mladík a zve mě do své zatuchlé kanceláře. A začíná big tour na velbloudech, mizím. Jediná potíž je v tom, že nevím kde jsem a lidé z okolí, připravený s osedlanými velbloudy a koňmi na mě zrovna ne přátelsky pokukují, když ve mně nevidí kšeft. Jdu rovnou za nose ani nevím kam. Jdu prašnou, širokou cestou, lemovanou čurbesem. Pouští se za mnou mladíček na koni a vedle sebe vede koně dalšího. Nemám koně vůbec rád a tak se snažím dost rychle zmizet. Pokřikuje na mě svoje nabídky na výlet k pyramidám a na vyjížd'ku do pouště, blabla. Ani nevím jak, ocitám se před branou

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

k pyramidám. Oddech jsem si, protože tady už se mladík odpojil a můžu jít v klidu dovnitř. Jenže tady je jedna brána jako výjezd, musím o kousek dál. Platíme 10 EL na ISIC, vyplácí se. Obvyklá cena je 20 EL, pro studenty vždy polovina. Když se podíváte před sebe, vidíte impozantní pyramidy, ke kterým vede asfaltka se spoustou autobusů, a v čele, tedy trochu bokem sfinga, která není tak velká jak se na všech fotkách zdá. To ovšem neznamená, že není úžasná. Tady potkávám první Čechy, skupinka hromadného cestování. Příjemně jsem si popovídal, ale je na rozdíl ode mně tlačil čas vymezený na Gízu a tak se brzy rozloučili. Z malého nádvoří scházím po schodech dolů do malého sloupového sálu, kde je snad sto lidí. Dav se formuje do fronty, která krok po kroku postupuje směrem ven ke sfínze. Trvá to asi 5 minut a stojím před sfigou, jejíž tělo je 20 metrů dlouhé, ukončené ocasem. Chybí jí nos, ale jinak je celá. Fotím a prolétám se davem turistů. Člověk má pocit, že jsou snad všichni tady. A opět jsem se nechal nachytat, ale popořadě. Když jsem se celkem dost vynadával a také zjistil, že piji více než mi bude voda co s sebou mám stačit, otáčím se k odchodu. Tu na mě mává jeden, policista na koni. Ať si ho prý vyfotíme, že mu to nevadí. Tak jo, udělám nějaké foto. No jo, ale když jsem skončil, chtěl bakšiš. Neboli spropitné. Egypťani chtějí bakšiš pořád a za všechno. I za to, že se usmějí nebo vám ukáží cestu. Tak jsem vytáhl ty nejmenší prachy co jsem měl, 0,50 EL, a on na to, no tak neblbni a dej mi 2 EL. Tak jsem se stejným gestem, no tak neblbni, odešel. Ono to zase tak necitelné není, vydělají si dost, věřte mi. Pokud jim budete chtít bakšiš dát, nedávejte více než 2 EL, a nikdy nevytahujte peněz víc než jim dát chcete, jsou schopni vám je i z ruky vzít a nebo si drze ukázat na tu kterou chtějí. A klidně si ukážou na 20 či 50 EL bankovku. A to jsou pro ně obrovské peníze. Nemají jich moc, to je pravda, ale je voda v obchodě nestojí 2 EL jako vás, na to nezapomeňte, zaleží jen na vás, jakou hodnotu mají peníze na vaší cestě pro vás. Po prohlídce sfingy jdu nahoru po asfaltce a postupně se přibližuji k pyramidám. Je hrozné horko, snad 40°C. Jako první se přede mnou tyčí pyramida Velká Chufova (Cheopsova), vedle ní, v podstatě za ní je Rachefova a pak v řadě za sfigou je ta nejmenší Menkaurova. Pak jsou vedle 3 malé, pyramidy královen. Do pyramid jsem nešel, jsou za poplatek pro veřejnost otevřené. Lístek se běžně kupuje u kasy i s povolenkou k focení. Cenu neznám, protože tam informace nebyly. V řadě první, Velká Chufova pyramida, je nejvyšší, 137m, a ve své době 146m. Prostřední, Rachefova je stejně známá, působí, že je nejvyšší, ale je na vyvýšeném místě a měří 136m. Široké veřejnosti je známá pro svou lesklou špičku. Pyramida je z kvádrů, postavených vzestupně na sobě. Na vzniklé schody se pokládaly vyleštěné kameny trojúhelníkového tvaru. Tak se utvořila glazura, která pyramidy pokrývala. Špička na této pyramidě je poslední zbytek oné glazury. V září slunce se vyleštěná plocha kamene leskla jako zlato. Odchytává mě jeden z prodavačů a začínáme se nenuceně při chůzi bavit. Dává mi šátek a pohledy, prý zadara, je ramadán. Nějak to nechápu a tak mu dávám alespoň propisku, nic jiného nemám, protože peníze nechtěl. Né, že bychom mu je nabízel. Odchází a já stojím s pusou do kořán. Najednou si to evidentně rozmyslel, vrací se a tahá z kapsy peněženku. Ukazuje mi fotku své malé dcery. Teď už peníze chce, ne pro sebe, ale pro ní. Vše mu vrátím, ale on mi tužku ne. Všude je spousta otravů na velbloudech a koních. Ignoruji je. Jeden na koni za mnou jede až k té třetí pyramidě a stále něco pokřikuje. Najednou se ze stínu pyramidy vznesly oblaka písku a prachu a proti odvážlivci vyjelo na koních asi šest chlápků. Zuřivě na sebe pokřikovali až toho jedinca vyhnali za pomyslnou čáru. Usoudil jsem, že mají svá území, která si bedlivě hlídají. Přece boj o turisty je tady tak běžný. O tom jsem se přesvědčil několikrát. Jdu se podívat dál od pyramid, dál do pouště. Stále tudy vede asfaltka, vede kousek do pouště na malou dunu, kde je udělaný plácek pro výhledku na pyramidy. Jdu pěšky a za 10 minut jsem tady. Na pyramidy je pohled pěkný, stejný jako na všemožných fotografiích, jen jsem si nikdy nevšiml Káhiry na pozadí, pohlčené do šedého smogu. Pomalu jdu zpátky kolem pyramid. Je šílené vedro a jsem docela unaven. Sedám si do stínu pyramidy a odpočívám. Dopil jsem vodu a prázdnou PETku si od mě hned vyžádal jeden maník na velbloudu. Ještě se bude hodit říkát. Natáčejí do prázdných PET vodu svou a prodávají za těžký prachy. Tak na to bacha, i v obchodech se můžete setkat s takovou lahvičkou. Vždy kontrolujte uzávěry!! Něco na mě ještě zkoušel, ale když pochopil, že se z toho kšeft nebude, odklusal. Proti otravům je čeština ta nejlepší zbraň. Jsou jazykově velice nadaní, ale čeština dostane snad všechny. Umí ahoj, jak se máš a taky jména fotbalistů, jako je Nedvěd, ale to je všechno. Zjistil jsem, že se zde lehce osvědčilo pořekadlo "pod svícem je největší tma". Jak jsem si tu tak seděl, vždycky ke mě přišel nějaký prodavač a škemral o bakšiš, ale nepochodil, tak si vedle mě sedl na kámen a já ho posílal ke skupinkám turistů. Měl jsem po chvíli klid, chodili si k mě do stínu odfrknout. Asi hodinku odpočívám, po půl třetí se zvedám k odchodu. Jdu na hlavní třídu a koukám, kde koupit vodu. Našel jsem malý kráček, kde si kupuji vodu jsem pěkně vysušený. Snažím se v jednom místě přejít silnici, celkem to jde, ale musíte být dostatečně rychlí. Silnici rozděluje malý kanál, který má jistě za úkol zavlažovat místní zahrádky. Když jsem tak k němu došel při tom přebíhání silnice, opravdu jsem nechápal. V jednom místě, už takhle špinavé vody, byla vystavená hráz z PET lahví a jiného bordelu. Tudíž voda stála na místě a hnila. Po PETkách se s hrdostí procházely volavky a zdály se být velice spokojené. Jdemu směrem k metru, ale zdá se mi to nekonečné. Proplétám se mezi houkajícími auty, trhovci a spoustou lidí. Zastavuji mikrobús, stačí jen mávnout a zeptat se kam jede, říkám, že chci k metru, nasedám a jedu za 1 EL. Jedu asi půl hodiny, no to by jsem se prošel! Hledám lístek na metro a jdu na nástupiště. Tady mě oslovil jeden mladý

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Egyptan, ale česky. Mluvil náramně, uměl i sprostá slova. Vyprávěl, že až skončí ramadán, pojedou do Prahy, kde se bude věnovat turistickému ruchu. Studoval v Káhiře 4 roky češtinu, a studoval výborně. Škoda jen, že ani jeden z nás neměl u sebe tužku, aby mi napsal telefon, kdybych něco potřeboval a nebo bychom se pak sešli v Praze, jak nabízel. Teď mě štve, že jsem dal tužku tomu otrapovy se šátkama pod pyramidou. Vystupuji na stanici Sadat, loučíme se s mladíkem, ten jede dál, a jdu pomalu do hotelu. Zase mě chytá nějaký šamsula a vypráví mi co dělá a že mě zve k němu domů na večeři po západu slunce, ale že na oplátku chce, abych mu ve free shopu koupil whisky a cigarety. Odcházím. Jednou to mají zakázaný tak ať nechlastaj, občas by se to šiklo i v našich krajinách. Po měsíci stráveným tady si neumím představit jak by to vypadalo, kdyby měli volně přístupný tvrdý alkohol. Dávám spršku, večeři, plánuji zítřek a brzy upadám do spánku.

Den čtvrtý, Pondělí 18.10. 2004

Cairo – Egypt,

Teplota 32 °C, nachozeno: 10 km, ujeto: 80 km,

Vstávám v můj obvyklý čas, v 7h. Je světlo tak co. Dneska plánuji cestu do Saqqary, podívat se na nejstarší pyramidu Egypta. Protože večer odjízďím do Luxoru, musel jsem se spakovat a bágl nechávám v hotelu v jedné komůrce na zámek, pro tyto účely. Po půl deváté odcházím z hotelu a jdu na metro. Dneska jedu po druhé straně Nilu, do stanice Helwan. Je to konečná metra v tomto směru. Lístky stojí stejně, ať jedete kamkoli, 0,75 EL. Vystupuji a ocitám se v opravdové žumpě. Helwan je malé městečko na okraji Káhiry, dá se říct, že je to i předměstí. Přivítal mě odporný zápach hnijícího ovoce, zeleniny a masa. Po kotníky všude přítomný bordel z papírů a pet láhví. Snažím se co nejrychleji zorientovat a najít příslušný mikrobus do Saqqary. Jdu nejspíš po hlavní silnici obce, protože je tu neuvěřitelný zmatek. Dojdu až k místu, kde je chaos největší. Nespletl jsem se, je to stanoviště mikrobusů. Ptám se jestli jede do Saqqary, on že ano, tak nasedám za 1EL. Čekám až se bus naplní, s tím musíte počítat, tady se nejezdí s poloprázdným busem. Čekání není tak dlouhé jak jsem očekával, asi po 10 minutách vyrážíme neznámo kam. Projíždíme několika osadami a není to nic pěkného. Polorozbořené chatrče, dost, fakt dost špinavý lidi v roztrhaných šatech, děti pobíhající v prašné cestě, jiní zase na kraji silnice kadí do písku. Mezi chatrčemi jsou hromady odpadků, hnijící ovoce a bůhví co ještě. Dospělí, kteří mají co nabídnout sedí na zemi u krajnice a prodávají v prachu cesty položený chleba. Je to celkem síla. Tohle asi turisté co je přivezou přímo pod pyramidu nevidí. Jedeme až na konečnou a končíme před Nilem. No, ale já potřebuji přes Nil. Fajn, přestupuji do jiného busu, takový sběrný taxík, těch je tu také dost, jedu přes Nil za 0,5EL. Ovšem po dost dlouhém smlouvání, původně chtěli 1,5EL. Jsem na druhé straně Nilu, ale busík mě opět vyhazuje, že zde končí. Hlavně, že všichni jedou do Saqqary. Jeden chlapík ve své bílé košilce, co s mnou jel v busku se mě ujímá a vede mě skrz celou vesnici na bus, který mě jistě doveze do cíle. Jdu dost podobnou vesnicí jako jsem už popisoval, jen je tu více lidí a větší trh. Přecházím koleje, proplétám se davem trhovců, kdekdo pokřikuje „hello“. Za kolejami asi 100 metrů, je bus station. Pán chvíli pobíhal mezi místními a pak mi pokynul, že tenhle to je, neuměl anglicky ani slovo, a odešel. On mě sem jen dovedl a šel si po svých. Mysleli, že má stejnou cestu, že také někam jede. Nasedám do busíku, jedu za 0,5EL. Jedu zhruba 2km, a začínají to na mě zkoušet, že nejedou přímo do Saqqary, ale vesnici před ní, že je to ještě daleko. Že mě tam, ale odvezou za 10 EL. Nedal jsem se, dal jsem jim propisky, byli v buse tři, a najednou je to blízko a jedou přímo tam. Jsou to pacholci. Stejně mě vysadili na nějakým hrozným náměstí, ani nevím kde jsem, ale Saqqara to není. Ukazují na vedlejší bus. Přesedám, za 0,5EL a doufám, že je to už bus poslední. Vystupuji na křižovatce, Saqqara, Memfis a Gíza a Saqqarské pyramidy. Na křižovatce stojí dva policisté, ptám se na cestu, ukazují za sebe. Jdu kolem palmového háje do mírného kopce. Jsem u kasy. Opět tahám ISIC, platíme 10 EL, normálně 20EL a 5 za taxi. Což neplatím, protože jdu pěšky, ale stejně mi napočítali 1 EL, za údajné auto asi jako parkovné. Současně se mnou u vchodu stojí taxík s dvěma Němci a tak mě vzali nahoru k bráně, asi 2 km do kopce mezi dunami. Za poslední zatáčkou už se přede mnou vynořila ta, za kterou jsem se sem tak dlouho trmáceli. Nejstarší pyramida, Džoserova. U vstupu je kontrola tiketů, a pak jdu dlážděnou cestou směrem k pyramidě. Je v uzavřeném prostoru chrámového komplexu. Nejprve vcházím do sloupové síně, jsou tu obětní oltáře a hromady kamenů. Pyramida je stejná jako ostatní, jen nikdy nebyla zdobená glazurou. Její schody jsou pravidelné, ale o dost širší, tak není tak strmá. Po hodině odcházím a jdu se podívat směrem k Abusíru, kde jsou také pyramidy, jsou vidět v dálce, ale není jak se tam dostat. Jdu podle ukazatelů k serapeu. Lístek vám platí i sem. Je to komplex hrobek. Nástěnné malby jsou nádherné, hieroglyfy na stěnách jsou očarující. Uvnitř z jedné místností je velká socha faraona. Stojí to za zhlédnutí. Vždy chvíli poslouchám nějaké to vyprávění a pak zase pokračuji o kousek dál. U vchodu dávám jednomu z hlídačů propisku, protože peníze nedávám, za co, že nás pozdravil? Jdu po silnici zpět k vstupní bráně a okolo palmového háje na křižovatku. Policisté tu už nejsou, ale nějakí dva mladíci, ptám se jestli jede nějaký bus do Gízy, protože nechci absolvovat stejnou cestu zpět. Kroutí hlavou, že ne, pouze taxík. Čekám tedy na rohu, že si něco stopnu. Ale nic nejede. Jezdí spousta mikrobusů, ale žádný mým směrem. Za odvoz chtějí i 15

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

EL. Jsou tři hodiny a mladíci se chystají k odpolední motlitbě v nedalekém altánku. Od Gízy najednou přijíždí taxík a zastavuje u mě. Ptáme se za kolik mě odveze do Gízy na metro, chce 20 EL, to mu nedáme. Odjíždí, prý se za chvíli vrátí. Čekáme dál. Během 10 minut se objevil a už chce jenom 10 EL, jedu. Cesta trvá zhruba půl hodiny, je to okolo 25 km. Vysazuje mě u stanice metra. Před půl pátou jsem na hotelu. Cestou jsem si nakoupil jídlo na cestu. Dávám sprchu a čekám na rozumnou hodinu, než půjdu na vlak. Jak tak sedím na recepci, jdou okolo krajani a tak se dáváme do řeči. Lucka a Tomáš jsou z jižních Čech, sympatíci a své putování po Egyptě mají u konce. Asi do 19h trávíme čas kecáním na terase a pak společně vyrážíme do ulic. O něco později se rozdělíme a já jdu na nádraží, oni na večeři. Na nástupišti je spousta lidí. Ptám se policajtů kde je můj vlak, anglicky moc neumí, ale prý přijede až na 22h. Tak čekám. Sedím v hale na batohu a pozoruji cvrkot. Hlouček mladých stojí nedaleko a vesele se baví. Najednou se tři sebrali a jdou ke mě, v náruči mají malou holčičku, zdraví nás, vítají v Egyptě a dávají mi žvýkačku a bonbóny. Před 22h, se přesouvám na nástupiště č.8, je tu spousta baťůžkářů. Blízko stojí nějakí Australané a Kolumbijec. Je to tady jak po boji, nástupiště zrovna opravují, řve tu zbíječka, všude jsou díry, rozbité dlaždice a spousta prachu. Přijíždí vlak a skrz příkopy na peróně je to doslova slalom dostat se ke správnému vagónu. Na lístku je totiž místenka a číslo vagónu. Hledám vagón č.8., našel jsem ho, nejdříve jsem ho tedy přešel, ale pak zase našel. Své sedadlo taky. Sedám si a čekám na odjezd. Zjišťuji, že moje opěradlo je rozbité. Nedrží v žádné poloze, stačí se opřít a jste až dole. Nejdříve mi cestující za námi radí, ať to zkusím, že se to chytí, ale nechytlo. Pak to vzdávám a sedím jak ve škole, žádné opírání. To bude cesta, 10h! Ti za mnou vidí, že to nefunguje a tak mi říkají ať si z toho nedělám hlavu a v klidu se opřu. Trávím tak nějak noc, alespoň můžu pozorovat cestu na jih. Trať vede převážně podél Nilu a tak je okolí celkem zelené. Všude jsou malé zahrádky, kde se pěstuje kukuřice a cukrová třtina především. Domky u malých políček jsou k politování, uplácené z hlíny, někde jsou dveře, jinde kus hadru. Střecha je většinou z palmových listů. Naproti tomu města vypadají vznešeně. Paneláky, kde na balkonech visí značkové oblečení, všude svítí lampióny a veselé plachty na oslavu ramadánu. Jen vše co se nehodí je naházené za plot, co odděluje silnici od železnice. Všude jsou miliony koček. Špinavých, hubených, škaredých...

Den pátý, úterý 19.10. 2004

Luxor – Egypt,

Teplota 32 °C, nachozeno: 10 km, ujeto: 706 km,

Noc, škoda mluvit. Východ slunce nad Nilem nebyl k zahazení. V půl osmé vylézám z vlaku na nádraží v Luxoru. Než se stačím rozkoukat, už jsou u mě nahaněči. Fakt jsou jak pijavice. Jeden chtěl moc, odchází. Přichází ke mě další a nabízí pokoj za 10EL. Ukazuje vizitku, že je majitel, hotel je prý po rekonstrukci, chvíli váhám, ale pak si říkám, fajn, zkusit to můžu. Hotel Everest, je i v Lonely Planet. Jdu od nádraží hned doleva a pak pořád rovně až na hlavní třídu, hlavní třídu pro místní. Po cestě se ptám znovu na cenu a podmínky. Žene mě jak nadmutou kozu. Odpovídá stejně jako na nádraží, 10 EL za pokoj na noc, se snídaní 15 EL. Fajn. Jsme v hotelu. Vypadá čistě, ještě voní nátěry. V Lonely píší, že je po rekonstrukci, je to vidět i cítit. Jdu se podívat na pokoj. Je slušnej. Dávám pasy recepčnímu, že chci zůstat tři noci. A ten co mě uhnal, začíná hučet znovu. Big tour po Údolí králů. Chce nekřesťanské peníze. Dochází na placení a hned je problém. Dávám mu 100 EL a on mi nazpět přinesl pouze 40 EL. Ptám se jak to, vždyť říkal 10 EL za pokoj, a už je z toho dvojnásobek. Hajzl. Chci zpět peníze, pas a jdu pryč. Ještě si na mě otevřel hubu, že nemůžeme být přátelé, když já takhle na něj, a že není pěkné, že odcházím. Říkám mu, ano, to tedy nemůžeme být přátelé, protože ty lžeš a v takovém podniku nezůstanu ani kdyby to bylo zadarmo. Neodpověděl. Vracím se zpět na hlavní třídu, je to lepší pro orientaci v mapce. Vydávám se směrem k hotelu na který mi dali typ v Káhiře Lucka s Tomášem. Hotel Nubian Oasis. Cestou mě, ale odchytl nějaký šmudla, z hotelu Oasis, sousední hotel. Noc za 10 EL za pokoj. V koupelně je vana, evropský hajzlík a na pokoji ventilátor i klimačka a taky balkón s výhledem do luxorských ulic. Jen neteče teplá voda. Chlapík je příjemný, až skoro příliš. Jeho dcera či žena mi chce mermomocí vyprat, asi smrdím. Jdu dolů s pasem a zase problém. Zase počítá noc od oběda. Je deset. Mám jich tak plný zuby, hlavně mě nasral ten předešlý hoteliér. Chvilí se s ním dohaduju, nakonec se dohodneme. Máme zapláceno na tři noci. A to ještě nevím, jak zbytečně. Po zaplacení a potřesení rukou, začíná otravování nanovo. Big tour po Údolí. Nechci, díky. Jsou chápavý, už dal pokoj. Pokojík, jak jsem se zmínil má i balkón a tak jdu hned koukat na provoz v ulicích. Je jak Václavák a krásně tu voní pečené ryby. Jdu podle mapy k Nilu, kde je hlavní třída pro turisty, říká se jí Korníš. Je to promenáda s palmami kolem Nilu, je tu i několik laviček, to není v Egyptě příliš obvyklé. Spousta drahých hotelů, banky a obchůdky se suvenýry. A druhá stránka krásy, desítky houkajících taxíků, povykujících drožkářů, kteří vás v průměru za 5 EL zavezou k Luxorskému nebo za 10 EL ke Karnackému chrámu. Současně na chodníku je každý druhý majitel nebo provozovatel felúky, což je plachetnice, a chce vás převést za 5 EL na druhý břeh. Další případ je ten, že vás převezve na druhý břeh a na druhé straně má auto a objedná s vámi vše co na západním břehu chcete. To stojí těch 50 – 70 EL, podle toho jak jste dobří ve smlouvání. A ještě jsou tu maníci,

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

co vás nevezmou na loď, ale svým autem na 5 km vzdálený most a pak to objedou stejně jako ti druzí. Ty chtějí řádově 20 \$. Prohlížím Luxorský chrám, ale moc se mi nechce dovnitř, nějak mě to neupoutalo. Je to ohromný sloupohradí, v čele sochy faraónů. Pak spousta rozvalin. Prohlížím to za plotem, současně i fotím a nejsem sám. Jdu po chvílce dál, směr Karnak. Od Luxorského chrámu je vzdálen 3 km. Kupuji si vodu a jdu. Je fakt vedro. Jsem od Káhiry 700 km jižněji, tak je to znát. Je 39°C. Jdu okolo muzea, chtějí 30 EL/os, neberou studentské slevy. Jdu podle mapky v Lonely Planet, odbočuji mírně doleva, jsem v jakési uličce kde moc lidí není a turistů už vůbec ne. Ale po chvílce vidíme podél cesty, zbytky nějakých opracovaných kamenů a v knížce se dovídáme, že je to řada sfing, které lemovaly cestu od jednoho chrámu k druhému. Opravdu k nepoznání, mezi kvanty odpadků a chatrčemi v vlnitého plechu. Čím blíže jsem k bráně Karnaku, sfingy jsou zachovalejší. Jsem u jižní brány. Ta je zavřená. Je tu velký obelisk a klasická brána plná hieroglifů. Obcházím celý komplex podél vysoké zdi a jdou proti mě školáci. Už z dálky na mě pokřikují bakšiš. Když došli až ke mě, začali mě tahat za rukávy a natahovat žebrající ruce. Jeden kluk naznačil, že mě kopne do nohy, ale to už je okřikla opodál stojící žena čekající na bus. Odešli, poděkoval jsem. Neodpověděla, jen kývla hlavou. Pomalu jsem došel k hlavní bráně. Je tu obrovské parkoviště, plné autobusů s turisty. Kupuji lísky za obvyklých 10 EL, jinak 20 EL a jdu si sednout na lavičku. Sedí na ní příjemně vyhlížející pán. Polák. Nejdříve mluvíme polsky a česky, ale dělá mu to jakési potíže, tak jsme přešli do angličtiny. U nohou mu sedí kluk co leští boty a škemrá ať si je necháme vyčistit. S pánem je jedna ruka a stále mu slibuje nějakou sošku. Pak odběhne a přinese jí, za 20 \$, pán vytahuje zapalovač a zkoumá pravost, vrací mu jí, že je to namalovaná sádra. Snaží se ho přemluvit, ale pán je neoblomný. Pak mu strčí do kapsy 5\$, že je to pro něj a ať ten krám odnese zpět do kšeftu. Přichází jeho žena a společně odchází. Jdu také na prohlídku Karnackého chrámu, vypadá velice pěkně už teď, z dálky. Tak nejdříve než můžete vstoupit na dlážděnou cestu lemovanou sfingami, musíte ukázat policistům vstupenky a tašky položit do rentgenu a také projít detektorem kovů. To je celkem běžný postup u všech památek. Jdu po dlážděné cestě, omámen sfingami a velikostí prvního pylonu. Zůstaly v něm díry po tyčích v kterých byli prapory. Procházím na první nádvoří, kde je po levé ruce obrovská socha Ramsese II., jemuž byly zasvěceny přinejmenším dvě sloupové síně. Ty jsou hned za prvním nádvořím. Sloupy představují papyrasy, jinde třeba palmy a jsou nádherně vybarvené. Popsané hieroglyfy s královskými znaky. Uvnitř síní si člověk přijde velice nicotný, když si k tomu představím vůni kadidla a šero, které zde za vlády faraónů panovalo pro lepší atmosféru, jsem skoro omráčen. Procházíme postupně několika pylony, zbytky sloupových síní a svatyn zasvěcených Thébským bohům. Tenhle chrám je tak rozsáhlý, je v okolí i spousta ruin a základů ostatních staveb. V zadní části je Amonův chrám, před kterým je rybník, rozhodně ne čistý, který sloužil při pohřebních obřadech. Pouštěla se po něm posvátná bárka, jejíž zbytky mají být u posledního pylonu z boku. Nic jsem ale nenašel. Prolezám tu skoro 2 hodiny a jsem dost nadšený. Je to tu opravdu krásné. Pokud se rozhodnete pro Egypt, neopomeňte Karnak. Zpět jdu po hlavní silnici a statečně se bráním místním nahaněčům. Všude na ulicích se schyluje k oslavám. Po 16h, jsem na hotelu, na schodech mě odchytí jeden z majitelových synů a ptá se co budu dělat zítra. Říkáme, že ještě nevím a tak mi nabízí zase své big tour, odchází s nepořízenou. Něco málo jíme a usínáme pod hučícím větrákem. Je tu sice ta klimačka, ale strašně řve. Budí mě kolem 19h hrozný kravál z ulice. Koukám z balkonu na hemžící se lidi a na spoustu dětí, kteří běhají bosky mezi rozbitými sklenicemi a práskají petardy. Jedna malá holka se ohromně baví tím, že hází dlažební kostky na dveře protějšího domu. Je hrozně horko a tak dávám znovu sprchu. Ven jdu jen tak na chvílku, chci najít nějaký internet, abych dal vědět domů, ale vše je obsazené. Procházím tak uličkami a to co jsem viděli mě jen utvrdilo, že tady nic jíst nebudu. Veškeré pečivo leží na chodnicích, mezi odpadky prodávají ovoce a zeleninu. Řeznictví je také dobré vidět. Všechny kozy a osli visí za nohy před výlohou. Neuvěřitelný zápach a hejna much na mrtvých zvířatech, vypadají dost nechutně. Byl jsem svědek toho, že když už bylo much příliš, vzali hadici s vodou a postříkali tělíčka nebohých koz, asi aby zase na chvíli bylo poznat, že jde o maso. A na noc jim navlíkli jakési pyžama. Nač nějaké trapné mrzáky a nebo chladící boxy, neblázněte! Asi po 2 hodinách bloumání ulicemi jdu zpět, jsem dost utahaný, a tak jdu spát.

Den šestý, středa 20.10. 2004

Luxor – Egypt,

Teplota 40°C, ujeto: 8 km, nachozeno: 10 km

Vstávám v obvyklých 7h, ale vzhůru jsem skoro od 5h. Nejen muezzin je ranní ptáče. Tady hned po rozbřesku jezdí jeden mladík s vozíkem taženým oslem. Vozík je plným propan-butanových bomb. To by nebylo nijak zvláštní, ale dával o sobě lidem co mají zájem o koupí vědět tak, že velkým stranovým klíčem mlátil do jedné z nich, měl i svůj rytmus. Na ulicích už je rušno, teda spíš stále. Chvilku pozoruji ruch na ulicích a nestačím se divit. Po silnici okolo mého hotelu vezou mrtvého, nafouklého osla. Hlava, co mu visí z vozíku dolů se dost nechutně houpe ze strany na stranu. Řeznická ulička bude mít co dělat, protože mříí právě k nim. Bude čerstvé maso. Něco málo pojím a vyrážím na západní břeh. U silnice už zase vysedávají vždy stále čerstvý a dokonale

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

připravený obchodníci, živitelé rodin. Jeden se ke mě připojil a neustále opakoval, kam a za kolik mě odveze, že má na druhé straně své auto a zacinkal klíči. Stejně jako všem ostatním mu odpovídám, že nechci a on stále opakuje „Why“? Když neodpovídám, začne své naučené kolečko nanovo, buď v angličtině, němčině a francouzštině. Jde s mnou tak 200metrů a pak se z ničeho nic v polovině věty odpojil. Asi mu došlo, že se mnou kšeft nebude. Najednou slyším nějaké nadávky v Italštině. Otočím se a on ten chlápek co do mě doted' hučel, nadával. Zastavil jsem se, celkem mě to vzalo. Nadával do hajzlů a děvek. Jakmile viděl, že jsem se zastavil, znovu nastartoval a v mžiku byl u mě. Ale než se dostal ke slovu, spustil jsem na něj, že zvolil špatnou řeč na nadávky, že mu velice dobře rozumím, a že je pěkněj ksindl, když je takhle sprostěj. Neřekl ani slovo a přešel na druhou stranu ulice. O kousek dál, se ke mě zase přitočil další vopruz. Prý mě za 50EL, odveze na druhou stranu a pak taxíkem po údolí. Odmítám. Mám v merku jet MHD, což je větší motorový člun, který jezdí jako kyvadlovka. Stojí 0,10 EL pro místní, ale pro nás, turisty 1EL. Tenhle vopruz se mnou šel až na loď. Sedl si vedle a celou dobu hučel to svoje. Když viděl, že se s ním nemíním bavit, začal vyhrožovat, že se tam bez něj nedostanu, že ho potřebuju, protože bez něj mi neprodají lísky, ale to už se začala loď rozjíždět a on musel odejít, našťestí. Na druhém břehu, slavném „Západním břehu“, jsem o několik minut později. Hned při prvním kroku na pevnině začínám opět unikat protivům s taxíky. Jdu podle instrukcí z Lonely, několik desítek metrů od přístaviště rovně. Po levé straně jsou schůdky a zelené zábradlí kolem parkoviště, určuje autobusové nádraží. Ptám se po Gurmě, je to malá vesnička kde je centrální začátek prohlídek a hlavně kasa. Jeden se hned přihlásil, že mě tam hodí za 5 EL, říkám mu, že ne, že za 2EL, a on , že za 3 EL. Slyšel to jiný řidič a hned, ok, ok, odvezu tě tam za 2EL. Tak nasedám a ten první se zrovna mile netváří. Projíždím další špinavou, chudou vesničkou, přejíždím koleje. Jsou poměrně uzoučké než jaké známe od nás a tak se ptám řidiče k čemu slouží. Lámanou angličtinou mi vysvětluje, že je na vozíky, které vozí cukrovou třtinu z polí. Je jich tu v okolí nespočetně. Třtina je hlavní pěstovanou plodinou spolu s kukuřicí v Egyptě. Na obzoru se začíná rýsovat Thébské pohoří a poušť. Zelená pole necháváme za zády, jako když utne. Asi po 6 km jízdy vystupuju a jdu ke kase, která je nalevo od silnice. Zde si musíte koupit lístky na všechny památky kam se chcete jít podívat, kromě Hatšepsutina chrámu, který má kasu přímo u chrámu. U kasy potkávám dva Belgičany na kolech, kteří mi radí, že se mám jít podívat do Chrámu Habu. Je to chrám Ramsese III., a prý tam není tolik lidí, dá se v klidu prohlédnout. Vstupné obvyklých 20EL, pro studenty 10 EL. Dávám na jejich radu a kupuju si lístky. Poprvé byl malý problém s mou ISIC, ale vše se vysvětlilo, dali jsme mu nějaké to dýško a vše bylo zameteno pod stůl. Je tu dost půjčoven kol a malých motorek a také čtyřkolek. Stále někdo pokřikuje. Jdu vlevo od silnice, kterou jsem přijel. Okolo prašné silnice jsou malé domky, některé moc hezké plné květin, jiné jako smetiště. Za zatáčkou se rýsuje tichá, téměř ospalá vesnička Kóm Lóla, přímo před vstupem do chrámu je obrovská restaurace. Úzká silnice je skoro ucpaná dvěma autobusy. Před vstupem mě čeká obvyklý průchod detektorem kovů a batoh rentgenem. Tento chrám patřil ve své době k nejuznávanějším chrámům, spojených s kultem uctívání Amona, jež postavili za vlády Thutmose III a Hatšepsut. Pak je zastínil uchvacující zádušní chrám Ramsese III. Postupně se zvětšoval a zveleboval až po vládu Ptoleimanovců. V okolí chrámu je spousta hliněných i kamenných základů staveb, starého města. Jdu po dlážděném nádvoří, procházím pod bránou, která je jako nějaká pevnost, působivé. Pak následují obvyklé sloupové síně a sály. Hrobky, místnosti pro kněží a podobně. Vlevo jsou zbytky Amonova chrámu, je to tedy dost rozlehlé. Našel jsem i zbytky trůnu pro královnu a krále. Ovšem pouze podstavce. Je tu skupinka Italů s průvodcem. Pak se začali všichni všemožně fotit na trůnu v úděsných polohách Kleopatry a tak nějak. K smíchu. Dovídám se, že jsou z Trapyeny, na Sicílii a že je tu hrozné horko. Větší než na jaké jsou ze Sicílie zvyklí. Je prý 40°C. Slušná teplota a to je 11hodin. Prolezám všechny díry a chodby, některé jsou i malované. Je tu spousta desek s hieroglyfů a také stély. To jsou velké kamenné desky, které připomínají zákony toho daného místa a nebo slouží jako náhrobní kameny na hrobce, s popisem života daného člověka. Na posledním nádvoří jsou zbytky žulových soch a pozůstatky sloupů. Asi po 2h běhání po kamenech, jdu vstříc dalším památkám. Vracím se zpět po prašné silnici, okolo kas a jdu směrem k Ramseseu. Na krajnici asfaltky postávají připraveni taxikáři, splnit každému turistovi jakékoli přání, za pěkný peníz ovšem. Stále mě lákají do svých raket, ale ne, přece nepojedu 4 km za 10 EL. Nemůžou, ale pochopit, že chci jít pěšky. Slunce pálí, ale není to nijak daleko. Za chvíli jsem u Ramsesea, no abych řekl pravdu, nijak mě to nenadchlo. Je to několik sloupů, a kamenů. Fotím si ho z venku, možná se pletu a o něco přicházím, ale jdu dál po silnici k chrámu Hatšepsut. U mešity ve vesničce Nová Gurma, odbočuju doprava z hlavní silnice a pokračuju dál po prašné cestě. Procházím vesničkou, starou Gurmou. Domy vypadají jakoby byly z písku. Jdu asi půl kilometru a už je pod srázem skal vidět chrám Hatšepsut. Přicházím k obrovskému parkovišti, kde je i kasa. Platím 6 EL, plus 2 EL za parkoviště. Sice jsme pěšky, ale vysvětluje jim to, zlodějům. Normálně je vstupné 12 EL na osobu. Parkoviště má kolem svého území železné zátarasy, protože bokem je zóna pro stánkaře. Chci se jim vyhnout a tak jdu napříč parkovištěm. Došel jsem nakonec a východ nikde. No směr vchodu i východu určitě obchod. Musím se vrátit zpět ke kase a jít kolem otravných obchodníků. Když jsem to celé konečně obešel, čeká mě kontrola lístků a průchod detektorem kovů. Jdu vstříc krásnému chrámu. Snad každý ho zná. Nejdříve jdete asi půl km po

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

dlážděné cestě a pak pomalu začínáte stoupat. Jezdí tu i vláček, pro málo zdatné človičky. Má tři terasy a tři zádušní síně, které jsou po obou stranách kolonády, která je uprostřed. Jen je vše zavřené, takže se můžete podívat pouze do horní síně. Šplhám nahoru v davu turistů, je příšerné horko, zdá se, že tak 45°C, dokonce i já se potím „a já se do 40°C nepotím. Hehe“. Na horní terase je u každého sloupu socha Hatšepsut a uvnitř síně je několik malých soch a částí podstavců. To je vše co tu můžete najít, ale tím neříkám, že není úžasný. Je fakt nádherný. Chvilí odpočívám ve stínu jednoho ze sloupů. Všude jsou vojáci co hlídají pořádek a bezpečnost a také se snaží všelijak si přivydělat. Tudíž ke každému co se zastaví, přijde a nabídne se jako objekt pro krásnou fotku. Já už jejich pěkné uniformy mám tak odmítám. Tak si se mnou začíná povídat. Rukama, nohama. Po chvíli jdu zase dolů, už je dost hodin a musím se dostat také nazpět. No, teď už jsem méně zdatný i já a tak jede k bráně vláčkem. Já jdu ještě vyfotit chrám ze shora, z okolních kopců. Šplhám se po stezce, kterou se chodí do Údolí králů jako zkratka. Je to hrozné převýšení. Stejnou cestou se vracím zpět, potkávám nějaké turisty na kolech, ptají se na cestu ke chrámu. Když už jdu po asfaltce, každé auto troubí a zastavuje, ale nechci jet. Jdu dál, u Ramsesea zastavuje taxík a je dost neodbytný. Navrhuje, že za 5 EL mě odveze k vodě. Říkám mu, že se zbláznil, proč bych měl platit 5 když sem jsem jel za 2 EL a tak, že mu zaplatím 2 EL, jinak nejedu. A on na to, že za 3EL, odcházím od auta. Než jsme stačil udělat 3 kroky, volá ok, ok za 2 EL. Kšeft je kšeft. Tak se vezu na korbě auta až k vodě. Cestou jsem si ještě vyfotili Memnonovy kolosy, ale nešl jsem tam, byla tam invaze autobusu. Po vystoupení z auta se na mě opět sesypávají otrapové, nedbáme jich a jdu rovnou k MHD. Tedy ke člunu, aby mě převezl na druhou stranu. Platím 1 EL a jdu si sednout na horní palubu. Je tu i prodavač nějakých sladkostí a nějakí mladíci si jdou koupit něco jako koblihy. Po prvním kousnutí putuje kobliha do Nilu. Ochutnává druhou, končí stejně. No, opět mě přesvědčili, že tady asi nebudu jíst nic. Během 5 minut jsem na druhé straně Nilu. Dav z lodí se valí na promenádu a rozprchává se. Na mě se opět sesypaly vosy v podobě taxikářů, drožkářů a felúky. Hrůza. Už nemám vodu a tak si jí jdu koupit, ale nemám drobné a tak si to maštruju nejdříve do banky rozměnit. Po cestě do hotelu jdu „řeznickou uličkou“ a nevěřím vlastním očím. Ten osel co ho ráno vezli, tu stále leží na vozíku, postupně odřezávan, podle poptávky. Vedle vozíku sedí na stoličce chlápek u malého stolečku s váhou. Vedle váhy leží uřezané nohy s kopyty a hromada kůže. Odporné. A jak vesele nakupují. Ten smrad je, ale horší. V 15 h jsem na hotelu i s balíkem chlebových placek. Něco málo jím a usínám. V 17h, jdu do města najít autobusák, zjistit nějaké spoje do Dahabu nebo do Hurghady. Jdu městem, všude je ticho a klid, protože skončil půst a všichni jedí. Trvá to tak zhruba půl hodiny než zase začne na ulicích mumraj. Jak tak chodím po městě, mívám celkem pěknou mešitu, a také spousty chlapů co jedí společně na ulici. Jsem až na konci města a autobusák jsem nenašel, tak jdu zase zpět. Jak tak chodím tam a zpět, potkávám dva Čechy, jak si vykračují rovnou ke mě. Tak jsme je pozdravili a myslím, že všichni jsme byli moc rádi, že si můžeme pokecat v rodné řeči. Ukazují mi, kde ten zázračný autobusák je, a on je to jen takový plácek s budkou uprostřed a to je kancelář. Šel jsem okolo něj asi 3 krát. Jdu se zeptat na cenu a kdy co jede. Karel a Honza jsou z Prahy. Jdeme společně na promenádu k Nilu a povídáme o zážitcích dne. Dovídám se, že letěli stejným letadlem, a jeli i stejným vlakem sem. Celkem škoda, že jsme se nepotkali už v Praze. Karel mi půjčuje telefon a konečně dávám vědět domů našim. Nakonec jdeme do restaurace Alibaba, což je nejoblíbenější restaurace i u místních. Trávíme společně večer, měníme adresy, vracím na hotel skoro ve 2h ráno. Oni odjíždějí ráno do Hurghady a já ještě nevíme kam pojedou dál.

Den sedmý čtvrtek 21.10. 2004

Luxor – Egypt,

Teplota 40°C, nachozeno: 4km, ujetto: 25 km

Vstávám ráno kolem 7 hodiny, ale jsem znaven, tak se válím v posteli. Kolem 9 h jdu na busák, zjistit bližší informace o odjezdu do Dahabu, protože jsem si řekl, že pojedu rovnou tam. Oželím 10 EL za noc co jsem zaplatil, ale ještě jeden den v tomhle městě je o nervy. Cesta autobusem do Dahabu vychází na 110 EL, jede 17 hodin, odjezd je večer v 17h. Zpět do hotelu jdu druhou stranou města, chci si koupit jídlo na cestu, ale nikde není chleba, jen pouliční prodej placek na silnici a nebo ty velké chipsové, ale ty nechci. Jdu ulicí, kde je trh s ovocem a zeleninou, je krásná, ale nemám odvahu jí koupit. Všichni pokřikují, auta troubí, koně páchnou. Všude je kravál a binec. Nakonec si kupuji marmeládu a lívance, které jsem před chvílí omrkl. Vypadají dobře. Chlápek s pořádnou zručností nalévá na velkou rozžhavenou plotnu z konvičky těsto a každý lívanec je stejný. Šel jsem se zeptat kolik stojí a oni, že 5 ks za 1 EL, to je celkem dost tak jsem odešel. Po chvíli jsem se vrátil a na dotaz „kolik jich dostanu za 1 EL, mi řekli 10ks“. Buď mi špatně rozuměli a nebo to prostě zkoušej. Vracím se na hotel a cestou potkávám majitele hotelu, ve kterém spím. Ptá se co plánuji dál, a že má pobočku v Hurghadě, a že mě tam odveze zadarmo, to znám! Odmítám a říkáme mu, že odjíždím dnes večer. Jdu si sníst lívanečky dokud jsou teplé. Je něco málo po poledni a po jídle usínám. V 15h, začínám balit batoh a kolem 16h jsem na odchodu. Loučím se s hotelem, ve kterém skoro nic nefunguje. U našeho pokoje klika, v koupelně blbě

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

splachuje hajzlík a neteče teplá voda. Klimatizace řve, že by z ní člověk ohluchnul. Venku je spousta dětí co lítají s bouchacíma kuličkami, pobíhají po ulici bosi v bincí a kameny jim nejsou nijak cizí. Každou chvíli nějaký lítá na nějaký dům, co jim stojí v cestě. Dospěláci řvou naprosto stejně, do toho kolem dokola krouží plyňák a hýkají osli. Ještě jdu do banky vyměnit prachy, ale je zavřeno. Přemýšlím jak bude ten bus vypadat, čeká mě v něm 17h. Kupuji lístky a čekám na bus. Už tu jeden stojí a tak si jdu uložit bágly dolů. Stojí tu maník a kdo chce tomu tam ten bágel dá a chce samozřejmě zaplatit. Já si ho tam dal sám a bakšíš chtěl i po mě. Jsou to ksindlové. Je tu dost baťůžkářů, dva Francouzi, nějakí Angličané a taky jeden z Tajvanu. Je 17h, ale řidič nám přišel oznámit, že se pojedje až se najedí. Odjíždíme v 17:35h. Autobus je hroznej. Příšerně smrdí WC, klimatizace nejde regulovat, je tu neskutečná špína a všude lezou brouci. Vypadají jako šváby, od centimetrových po třicentimetrové. Jízda hrůzy. Pořád do nich cvrnkáme a snažíme se jich co nejlépe pobýt. Pozorují cestu. Okolo měst je trochu zeleně, jinak je všude poušť s vrtnými plošinami pro těžbu ropy. První zastávka je v Hurghadě.

Den osmý, pátek 22.10. 2004
Dahab – Egypt,
Teplota 35°C, nachozeno: 2 km

Chvillemi pospávám, ale vědomí těch brouků mi nedovolilo spát pořádně. Autobus je poloprázdný. Je tu celkem kosa, řidič hulí jako Tušimice. Příroda je stále stejná. Míjím Suez, začínají tu větší kontroly. A za svítání, což je okolo 5h, jsme už na Sinaji. Cestou se mění jen málo cestujících, ale check pointů stále přibývá. V poušti okolo silnice jsou i vidět pozůstatky války s Izraelem, jako jsou zbytky tanků, zákopy a místa ohraničená ostnatým drátem. Na všech kontrolách jsou zátarasy ze sudů naplněných kameny, hustě vedle sebe. Ale i takové věcičky jako pásy s hřebíky a nebo tyče, na které jsou navařené dráty jako ostny. Všude podél silnice jsou kulometná hnízda. Jak si tak se všemi povídáme o zážitcích z Egypta, všichni mají víceméně poznatky stejné. V Dahabu jsme v 9:30 h, je slušné vedro. Jsme mezi kopci, nikde nic jen poušť a sem tam nějaký ten domek. Ani jsem neměl čas se rozhlédnout po okolí, protože otravové už na nás čekali. Jedeme taxíkem na pobřeží s Tajvancem za 5 EL. Vybrali jsme si hotel Star of Dahab, podle Lonely Planet. Je hned na okraji městečka, od jihu. Na Tajvance, to není nic moc, je rozhořčen, že tu není klimatizace a tak jde jinam. Recepční mi ukazuje pokoj za 40 EL, to je moc a tak mě vede do pokojíku za 25 EL na noc, beru. Pokojík je čistý, je tu větrák, a celkem velká postel. Tento hotel, je něco jako kemp s pokojíky, je 20 m od moře. Jdu vyřídit papíry, ale moc se jim do toho nechce, čekám 15 minut a oni se na to ještě ani nepodívali. Jdu tedy za nimi, aby to napsali a vrátili mi pas. Tak se tedy uráčili. Navíc jsem si vyhmátl zrovna toho, který psát latinkou zrovna dobře neuměl. Trvá mu to snad další půl hodinu. Platím jen dnešní noc a zbytek doplatím až vyměníme prachy. Mám v plánu tu zůstat tak 4 – 5 dní. Hned jdu do banky, abych zaplatil a taky měl něco na útratu. Po návratu a dávám si odpočinek na pláži po kritický cestě. Odpoledne jdu omrknout moře. Dávám se do řeči s jedněma Němcema od Regensburgu. Ještě postávám a koukám kudy lidé k útesu lezou, ale po chvíli je vidět, že je to jedno. Nasazují brejle a jdu. To co vidím při potopení se nedá popsat. Těch korálů, barev, ryb je to neuvěřitelná nádhera. Ještě nikdy jsem neviděl tak obrovské ježovky a hlívy. Plavu až k útesu a pode mnou se otvírají hlubiny. Je tak čistá voda, že to vypadá, že dosáhnou na dno, ale to zdaleka není možné. Stěna útesu je pokrytá korály všemožných barev, tvarů a rozměrů. Je tu spousta ryb, černých, modrých, žlutých, pruhaných, zkrátka moc. Taky jsem viděl několik obřích ryb, co znám jen z TV. Je to fantazie. Když jdu šnorchlovat podruhé, beru si sebou foťák a dělám několik prvních fotek. Šnorchlování je super. Tma je brzy, něco málo jím a jdu spát.

Den devátý, sobota 23.10. 2004
Dahab – Egypt,
Teplota 35°C, nachozeno: 5 km

Ráno je modro a bez mráčku, ale vstávám o něco později než obvykle, v 9h. Po ranní hygieně jdu koupit vodu na pití. Tady totiž teče voda slaná, takže ji nemůžete ani převařit. Kupuji 2 vody za 3 EL. Trochu se procházím po hlavní silnici, kde je spousta obchůdků, ale brzy se vracím a dopoledne trávím v pokoji. Po poledni jdu k moři a trávím odpoledne sluněním a šnorchlováním. Dneska jsou o něco větší vlny než včera a tak nejsem ve vodě nikdy moc dlouho. Nerad bych hozen vlnou na útes plný ostrých korálů. Večer se jdu podívat do centra Dahabu. Zjišťuji, že jsou zde zaměření především na italské a ruské turisty. Zatím jsem neslyšel slovo německy, což mě velice těší. Jsou zde celkem zajímavá místa, když vynechám desítky obchodů s turistickými cetkami. V místě, kde se sbíhá silnice a promenáda je osvětlená socha mořského koníka. To je značka centra. Když budete pokračovat dál, minete několik malých obchůdků s potravinami a pohledy a dojdete k mostu. Je to dřevěný most, klenutý, pěkný. Za ním je centrum restaurací a barů. Nic jiného tu nenajdete, tedy až na hotely a potápěčská

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

centra. Ty jsou ovšem dost daleko od všech těch válíren. Válírna? To znamená, že můžete jít v restauraci, kde sedíte normálně na sedačce a nebo na zemi se spoustou polštářů kolem sebe. A klidně si dát šíšu. Budu se sem muset vydat i za denního světla a udělat pár fotek. Cestou zpět se zastavuji v cestovce co pořádá zájezdy do rezervace NABQ, Sv. Kateřiny a Ras Muhamad. Sám se tam nemám šanci dostat, protože se tam pěšky nesmí a oni za ten výlet chtějí opravdu moc peněz. Výlety s cestovkama a nebo taxík, jsou dost předraženy, ale tak je to tady v Egyptě skoro se vším. To mě vážně mrzí, chtěl jsem se podívat, alespoň do jedné z nich. Kupuji si jídlo, vodu a také košarí, což je jídlo národní. Je to směs, rýže, kolínek, špaget a všemožných nudlí s čočkou, cizrnou a polité nějakou rajčatovou omáčkou. Můžete si k tomu dát tuňáka nebo maso. Jde to různě nakombinovat. Dávám si velké s tuňákem, já bez čočky, což je tak 250 g za 6 EL. Voní to náramně, ještě jak to bude chutnat. U vchodu mi nějaký kluk říká, „very good“ je na odchodu ještě asi se 4 lidmi a zdálo, že mluví česky, ale rychle odešli tak se to nedovím. Jsem zpět na pokoji a pouštím se do jídla, je to dobré. Rozhodně to zkuste! Pomalu, ale jistě se chystám najezen do postele. Dnes, během dne začali v kempíku stavební úpravy. Nad koupelnami, začali přistavovat a také u vchodu budují nové kamrlíky. Jde jim to pěkně od ruky.

Den desátý, neděle 24.10. 2004

Dahab – Egypt,

Teplota 35°C, nachozeno: 8km

Moc dobře jsem nespál, asi to jídlo na noc. A také vedlejší slečna, plná ohledů, opět celou noc třískala dveřmi, knírkala na své dva ušňafané psiska a rádio řvalo jak na diskošce. Vyležám po 7h, jdu pro chleba, něco málo snídám. Okolo 9h, jdu do centra, kde jsem byl včera večer, udělat nějaké ty snímky a něco natočit. Potkal jsem se s těmi Čechy, co jsem večer viděl u košarí krámku. Byli to 3 Češi z Prahy a dva Slováci. Slečna z Bratislavy a Marek, Slovák, ale žije v Izraeli. Příjemní lidé. Říkají, ať se jdu podívat na lagunu, která je tak 2 km dál od mého hotelu. Tak tam odpoledne vyrážím. Jdu po promenádě, která vede dost daleko od posledního obydlí hotelu. Tady dál, je to hotové staveniště, staví se tu nové hotely, restaurace, disko, sauna, a tak. Protože tu nejsou žádní plážový turisté, je tu dost potápěčů a šnorchlařů. Míjím nějakou louži uprostřed písku, u které je cedule Magické jezero. Co to znamená, netuším. Je pravda, že když se díváte déle, je vidět, že se tam honí dost barev. Laguna je pěkná. Je tu spousta ryb, ježovek, ale také silný proud a studená voda. Na břehu sedí dva Češi, ale na pozdrav neodpovídají. Asi se nechtějí bavit. Jsou v neoprénech a pro ně asi nebudu to pravé, v plavkách. Po 15h, jdu zase zpět, vegetím. Po ramadánu jdu do ulic pro nějaký ten žvanec. Po dlouhém zvažování si dávám opět košarí. Kupuji v oblíbeném krámku vodu, ale nemá nazpět, tak prý zítra, až bude mít drobné. U večere poslouchám rádio, tedy se snažím najít nějakou stanici, ale všude něco vypráví. Brzy usínám.

Den jedenáctý, pondělí 25.10. 2004

Dahab – Egypt,

Teplota 35°C, nachozeno: 8km

Budím se brzy, ale nevyležám. Kolem 10h, jdu pro chleba a vodu a také zaplatit za včerejšek. Také se jdu podívat do krámku s potápěčskými potřebami a podmořskými fotáky, ale zase je zavřeno. Chodím se koukat každý den a ještě neměl otevřeno. Smůla. Při zpáteční cestě potkávám Slováký a chvíli drbeme, půjčují mi Lonely Planet Izrael. Přemýšlím, že se tam podívám na zpáteční cestě z Jordánska. Říkají, ať pak přijdu za nimi do Dahab city, kde se sluní oni. Po přečtení toho nejdůležitějšího, jdu za nimi. Hledám je, ale nikde je nevidím, až za poslední restauračkou potkáváme Marka. Jdu s ním. Drbeme po cestě o Izraeli. Pak se válím na lehátkách mezi krajany. Jdu zkusit jak to vypadá v moři tady, viděl jsem chobotnici. Po 15h, se jdu podívat dál na sever, má tam být korálová zahrada. Lezu do vody, ale o nic zajímavější to není. Je to stejně krásné jako jinde, ale řekl bych, že tam u nás, kde je kousek od břehu útes a 20m hloubka, je nejhezčí. Fotím a zrovna mi došel film a nestihl jsem vyfotit dvě závojnky. Zkouším foto rozebrat, ale nakonec na to kašlu. Po návratu šupem pod sprchu, slanou, ale teplou. Pak chvíli čekám až otevrou krámku, protože je čas jídla po celodenním půstu. Jdu pro vodu, abych si uvařil polévku. Jsem zvědavý na tu upištěnou ženskou od vedle co bude zase dneska hulákat. Jenže jak si tak jdu pro tu vodu, a taky mrknout do potápěčského krámku, potkáváme krajany, a že jdou na pivko, tak ať jdu s nimi. Je 18h, vracím se v 01h. Je to příjemný večer, pobavili jsme se. Přišel mezi nás Súdánec Isma, kterého znají Pražáci. Oni už jsou tady v Dahabu 14 dní. Vypráví nám spoustu věcí. Něco jsou slušný bláboly, ale velice hezky vyprávěl o Súdánu. Také popisoval co se tam teď děje. Že začala nová občanská válka, a že všichni mladí co mohou utíkají do Egypta. Všem holkám udělal náhrdelníky z tyrkyusu a jiných polodrahokamů, co jich jen v Egyptě je. Slováci zítra odjíždějí do Tel-Avivu. Oni jdou ještě pařit, ale já toho mám dost a tak jdu spát. Po návratu si ještě vařím tu polívku, protože mám hlad jako vlk. Sousedku zatím neslyším.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Den dvanáctý, úterý 26.10. 2004

Dahab – Egypt,

Teplota 35°C, nachozeno: 10km

Vstávám jako obvykle kolem 7 hodiny, je trošku zataženo, ale to nic nemění na tom, že je pěkné vedro. Dělníci už mají hotové tři pokojíky, zazděná okna a začínají dělat další patro, makají nepřetržitě. Hned po snídani jdu na busák zjistit v kolik jede bus do Nuweiby. Jdu po silnici, celkem tak dva kiláky kolem vojenské základny a také kolem hotelu Hilton. Obrovský komplex bílých budov, celkem hnusně snobské. Na nádraží už čekají na bus Slováci, tak čekám s nimi. Čeká tu dost lidí, ale ty čekají na bus na Sv. Kateřinu, ale ten měl odjíždět už před hodinou. V kanclu nechtějí prodat Slovákům lístky do Taby, protože nevědí jestli ten bus přijede. Hned kousek od lavičky jsou hajzlíky a je tu milion much. Hnus. Už má 15 minut zpoždění a najednou přijel bus. Ale to je ten na Sv. Kateřinu. Čekáme dál. Po zhruba 10 minutách přijíždí další bus, z kanclu vykřikují, Taba, Taba, což je znamení, že kdo tam jede, ať si jde koupit lístek. U busu se dávám do řeči s jedním Srbem, jede do Taby a do Damašku. Povídáme o Jordánsku a Petře, mám se na co těšit. Se všemi se loučím a odjíždějí. Mě odjíždí bus v 10:30h, tak zítřka adie. Jdu zase zpět, ještě trochu si zašnorchlovat, letos naposled. Kolem 16h, jdu pod slanou sprchu, a pak pro jídlo. Kupuji košary, nějakou vodu, colu a jdu balit. Ale cestou jsem potkal zbytek krajanů, dávají mi své polívky od vitany, budou se hodit. Oni odjíždějí dneska večer. Jedou do Kahiry a zítřka večer letí domů do Prahy. Po návratu na pokoj, vypukl hotový chaos, ale brzy jsem ho zvládl a zahnal do batohu. Po 18h, jdu do banky, vyměnit nějaké ty chechtáky na cestu. Jsem nějaký zmožený a tak usínám dost brzo.

Den třináctý, středa 27.10. 2004

Dahab – Nuweiba, Egypt, Aqaba – Jordan,

Teplota 35°C, nachozeno: 5 km, ujetu: 70 km bus, 70 km loď

Vstávám v normální čas. Jdu do oblíbeného supermarketu, je hned za rohem u vchodu do kempu, s velice příjemným prodávacem. Kupuji chleba a vodu na cestu. Po snídani dobaluji poslední krámy a vyrážím na busák. Loučím se s majiteli kempu a mořem a jdu. Cesta trvá 40 minut, na busáku jsem v 9:30h, hodinu před odjezdem. Lepší dřív než pozdě, tady člověk nikdy neví. Čas před odjezdem trávím odháněním much a kecáním s ostatními čekajícími. Někdo jede do Nuweiby jako já, ale většina na Sv. Kateřinu. Nakonec jedou taxíkem, protože bus nepřišel. Já odjíždím asi s 10 minutovým zpožděním, ale to je normální. Bus je čistý a zachovalý, neopakuje se zážitek z Luxoru. Jedu asi tak hodinu, 80 km daleko. Cestou je spousta kontrol, zátarasů na silnici. Ve 12h, jsem v Nuweibě v přístavu. Jdu ke vchodu do přístavu, kde jsou samozřejmě vojáci. Chce po mě lístky na loď, ty nemám. Tak mě posílá někam do míst odkud jsem přišel od busu. Taxíkem přijel nějaký Angličan, mluví arabsky a také nemá lístek. Tak jdeme společně koupit lístky. U kanclu je šílený zmatek. Můžete si koupit lístek na pomalou nebo rychlou loď. Rozdíl je v ceně i čase. Rychlá jede hodku a stojí 46 \$ a pomalá jede 4 hodiny a stojí 36 \$. Kupuju na rychlou. Odjezd je ve 14h, jet pomalou není moc dobrý, protože to bych v Jordánsku byl až za tmy a taky musím najít hotel na noc. Navíc v Jordánsku po setmění nejezdí žádné autobusy. K lístku se musí zaplatit výstupní taxa 50 EL. U brány koukají jestli máme zaplacenou taxa a lístek a pak nás pouštějí dovnitř přístavu. Tak a teď musíme najít kancl kde nám dají razítko výstupní. To začíná to pravé. Jdeme společně ještě s jedním Holanďanem a hledáme. Ptáme se v různých lidí s vesačkama na košili, jeden nás poslal do velké růžové budovy, před kterou je dlouhatanánská fronta, tady to není, zní odpověď, musíte dozadu, za naší budovu. Jdeme, proplétáme se mezi davem lidí z batožinama a pytlema. V budově jsou sice kancl, ale pouze pro ty co do Egypta přijeli. Jdeme dál. Vidíme baráček s informacema, ptáme se tam, ty nás poslali do banky naproti. Děsivý. Nikdo neví kde tady co je. Nakonec jsme potkali jednoho zaměstnance přístavu, a ten nám ukázal správnou budovu. Tak to byla ta ,kde jsme byli poprvé, ale z druhé strany, obrovský nápis DEPARTURES, nás o tom ujišťuje už z dálky. Tady je taky pěkná frontička, ale jde to poměrně rychle. Do jedné z nich jsme si stoupli, dostáváme přihlašovací kartičku, a také se musíme zapsat do knihy nevím čeho. Napsat své iniciály a také číslo palubního lístku. Kontrola u okénka celkem šla, až na to, že nemohl pochopit co znamená Czech Republic. Nakonec jsme se domáklí toho správného slova Čík, což je arabsky, dostali jsme razítko exit a je to, můžeme jít na loď. Tady, to ale není jako na nádraží. Čekáme v hale, kterou u brány hlídají dva vojáci na jejich povolení, že můžeme jít ven. Asi po půl hodině čekání nás pustil ven. Všichni museli do autobusu, tady nikdo nesmí chodit jen tak volně k lodím. Loď, která je odtud kousek, vypadá jako ruská raketa, kterou jsme jako děti pozorovali v Bulharsku. Jedeme tak dvě minuty k lodi a zase stejná tlačení ven z busu jako byla do něj. V podpalubním prostoru skládáme batohy a jdeme zase do fronty, která se tvoří u vchodu na palubu. Tady je první kontrola lístků a pasů. Vystupujeme po schodech na horu, kde sedí dva maníci u dveří za stolem a berou si palubní lísky a píšou na ně národnost. Pak si vás chytí nějaký pikolík a ukáže vám kam si máte sednout. Organizovaný chaos. Loď odplouvá v 14:40h, jako ve vždy pozdě. Loď je velká, čistá a daří se nám i trochu spát. Na palubě

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

dostáváme další formuláře pro vstup do Jordánska. Po vyplnění je odevzdáváme celníkům i s pasama a místo nich nám dávají nějaké červené lístky s razítkem. Vráti nám je v Aqabě při výstupu. V Aqabě jsme v 16h, za hodku je tma. Pomalu se šineme v davu z lodi, kontrolují opět pasy a nebo místo nich lístky. Bereme si bágly a jdeme do busu, který na nás čeká, že nás odveze přímo před příjezdovou halu, kde nás čeká celní kontrola. Zastavujeme před okénkem pro cizince, říkají ať chvílku počkáme. Je nás tu asi deset. My s Holanďanem a nějakí Amíci. Chvíli čekáme než všechny orazítkují a pak si nás volají k okénku podle jmen a mění je za ty červené lístky. Hned prohlídím pas, co nám tam dali za razítko, protože se nás na nic neptali, ani nechtěli zaplatit vízum. Listují a mám ho tam, tedy to vízum a zadarmo. Udělali fajn politiku na podporu turismu. Na dva týdny je turistické vízum zdarma. Pokračujeme halou směrem ven. V bance si měníme prachy a jdeme. U východu je rentgen a detektor kovů, procházíme jím, celník si prohlíží naše pasy a s úsměvem nás pouští. Je tu čisto a teplo. Začíná se šepít, když konečně vylezáme ven z přístavu. Hned se kolem nás hemží několik taxikářů, ale nejsou tak otravní jako v Egyptě. Ptáme se na bus do města, ale prý žádný nejede, no to uvidíme. Okouníme okolo a nic, Amíci si berou taxika přímo do Petry za 40 JD. Ten chlapík, co se mnou kupoval ty lístky, nám potvrzuje, že žádný busy nejedí a, že do města je to 6 km. Jednomu z taxikářů řekl arabsky, ať nás odveze do centra za 2 JD (Jordánský dinár, 1 JD / 40 Kč). Chvilku se dohadovali, nakonec nás naložil a odvezl do centra Aqaby. Ještě nám ukazuje nějaké levnější hotely a tak se jdu podívat tím směrem. Potkávám německé turisty a ptáme se jich jestli neví o něčem vhodném. Chvilku povídáme, ale nic jsem se stejně nedověděl. Jdu do nejbližšího hotelu, který mám po cestě, ale chtějí 12 JD, to je teda dost a pokračujeme v hledání. V jednom obchůdku se ptáme kde je nějaký hotel, ukazují mi cestu a tak jsem našel kousek od hlavní silnice podél pobřeží hotel za 8 JD. Pokoj je ošuntělý, podlaha špinavá, všude mrtvý brouci. Teplá voda neteče a ani tu nejsou žárovky. Zkrátka stejný humus jako v Egyptě, ale pouze tady v hotelu. Vyřizují placení a zápis do knihy hostů, což znamená uvést adresu, kde jsem spal minulou noc a iniciály samo. Po rychlém vybalení jdu do města. Nejdříve jdu na pobřeží, vlaje tu obrovská vlajka, kolem ní vydlážděný plac až přímo k moři, kde se scházejí lidé, především ti mladí. Jsou zde čajovny, restaurace a lidí víc než dost. Tahle promenáda vede až k soukromému přístavišti jachet samotného krále Hussajna, to jsou pane lodičky. Park je uklizený a dost útulný. Chodí tu děti s bandaskami na kávu a čaj a všem nabízejí, ale oproti Egyptským se jen zeptají a pokud nechcete, jdou dál, bez řečí. Obešel jsem celý dostupný park a promenádu a ocitl jsem se v centru města, kousek od Mc Donalda, ale ty ceny! Hamburgra za kilo a více a polechtáte si žaludek, tak to raději ne. Přebíhám silnici, jezdí tu supr káry a jdu na nedaleký kruháč, kde visí informační cedule. Hledám busák, kvůli zítřejšímu odjezdu do Wadi Rum. Jdu městem do kopce, je ramadán a tak se všichni, už najezení vracejí do svých obchůdků a prodej opět začíná, skončí až někdy dlouho po půlnoci. Jednoho pána se ptám, kde je busák a on skvělou angličtinou vysvětluje. Je to kousek od místa, kde mě vyhodil taxikář před dvěma hodinama, jen o ulici víc. Mířím si to tam, ptám se místních taxikářů a řidičů autobusů, co tu právě večerí, kdy a odkud odjíždí zítra ráno bus do Wadi Rum. Nejdřív, že tam nic nejede než taxík. To nechci, když vidí, že nepovolím, říkají že ráno v 7h, tu mám být a ono něco pojede. Cena je 1 JD. Ještě mě pozvali na čaj a chtěli si tak moc povídat, že jsem jim vyhověl, ale ne nadlouho. Měli tu dobrou zábavu. Jak jsme si tak povídali, všiml jsem si, že barák, který slouží jako nádraží, je uprostřed placu na kterém busy a auta stojí. To není nic divného. Ale jak tak sedí taxikáři na zemi a čekají na kšeft, přitom popíjejí čaj, pytlíky už vyluhovaného čaje, hází na stro, který zároveň tvoří střechu onoho nádraží. Tudíž většina pytlíků, je přilepená na stropě, nebo na fasádě tím sáčkem s čajem a šňůrka s visačkou, zásadně Lipton, visí dolů jako oběšenec. Kolem pytlíky jsou na fasádě různě velká a barevná kolečka. Vědí jak zaplašit nudu. Po krátkém pokecu jdu zpět na hotel a cestou si kupuji vodu, za 250 Pt a velký chleba, za 500Pt. U pobřeží, na hlavní třídě je malinký krámeček, spíš taková kebabárna na stojáka, kde mají rychlé občerstvení. Jdu na to. Jako je v Egyptě národní jídlo košary a v Turecku kebab, tady je to šwarma. Je to obdoba kebabu. Chlebová placka, s nařezanými kousky masa a kyselou okurkou, zatočená do ruličky. Výborné! Rozhodně zkuste. Také je pravda, že po té hnosotě v Egyptě, jsou tu kuchyně čisté, jídlo voní a tak aby mi nechutnalo. Lepší nepřemýšlet jak se zachází s jídlem u nás tam kde to nevidí spotřebitel. Odsud to mám jen přes silnici do hotelu a tak si беру jídlo sebou do hotýlku. V klidu se najím, ale mám ještě hlad, a tak si vařím polívku. Pak následuje sprcha, která teče slabým proudem a to přímo do záchoda. To je úplně normální a není to nijak odporné jak si mnoho turistů(-tek) myslí. Rozbaluji spacák a prostěradlo, protože tak špinavé postele, jsme snad ještě na svých cestách nezažil. Normálně na matraci je propoceny černý obtisk těla, jak když tam stále někdo leží. To je nářez. Snažím se spát, protože vstávám brzo, ale oslavy ramadánu jsou celkem hlučný, samá rána a hudba. Usínám dost pozdě po půlnoci.

Den čtrnáctý, čtvrtek 28.10. 2004
Aqaba – Wadi Rum - Petra, Jordan,
Teplota 35°C, nachozeno: 10 km, ujetu: 180 km

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Ráno vstávám něco málo po 5h, rychle balím, vařím čaj, a něco před 6h vyrážím z hotelu. Hoteliéři spí, jsou utahaní z toho nočního hodování a tančení před TV. Za chvilku jsem na nádraží, ptám se kdo jede do Wadi Rum. Platím 1JD za sebe a za bágel půl. Dohromady tedy 1,5 JD. Chvilku čekám než se bus naplní do plného počtu a za chvilku po půl sedmé odjíždím. Projíždím ospalým městem. Čekal jsem binec na ulicích po takových nočních oslavách, jako je to zvykem u nás, ale tady není na zemi jediný papírek nebo kelímek. Jede se po „desert highway“, pouštní dálnice, provoz je celkem hustý, ale plynulý. Cestou zastavujeme na dvou check pointech, vojáci kontrolují doklady dělníkům, po mě nic nechťejí. Asi po 50 km, odbočujeme doprava, směr vesnice Wadi Rum. Jedeme úplnou pustinou, jen jeden baráček jsem zahlédl nedaleko silnice. Občas je vidět nějaký ten velbloud se svázanýma nohama, aby majitelům nezdrhnul. Zhruba tak po 20 km od hlavní silnice zastavujeme, a je mi řečeno, že musím vystoupit, že dál nesmím. Je to dost divný, protože v žádné vesnici nejsme, ale záhy se mám dozvědět důvod. Jen co jsem vystoupil z busu, rozjel se a odfrčel dál po silnici do vesnice. Jsem na místě, zvané „Visitor center“, které je momentálně více méně rozestavěné, ale to jim nebrání ve vybírání poplatků. U průjezdu sedí několik beduinů a mile se zrovna netváří, je brzo i na ně, říkám si. Přichází ke mně mladík v kravatě a říká co a jak. Jdu s ním k mapě, kde mi ukazuje rozlohu oblasti, kam pouští turisty. Poskytují spoustu výletů, na velbloudech, pěšky a nebo džípem na různé vzdálenosti jak si sami určíte. Výlety jsou i časově rozdělené, od 1h do 65h. Jsou zde i místa na lezení, beduínské osady uprostřed moře písku, kde můžete přespat podle jejich zvyků a podobně. Ale vše si také zaplatíte. Od 6 JD až hodně přes 30 JD. Zaplatíte 6 JD i za průjezd branou, tedy za vstup do vesnice Wadi Rum. Pokud zde chcete přespat u beduinů, zaplatíte dalších 7 JD, pokud v kempu, dalších 7JD. No a pak nějaký ten výlet do pouště, proč byste sem vlastně jinak lezli, že. Je to kapku herda. Volíme tu metodu, že tu nechávám bágel v kanclu u chlapíka, nejdřív se zdráhá, ale nakonec svolil, a projdu se kousek sám. Ukazuje mi oblast kam se dá slušně dojít, bez riziku ztracení. Chce po mě 1JD, že mě tam pustí. Tak tedy jo. U kasy potkávám jednoho Čecha, co sem přijel z celým busem Čechů. Už je tu poněkolkáté a sám se dívá jak to od poslední podražilo. Říká, že tu má poznávačku na dva dny v poušti. Spěchá, tak se loučíme a jdeme si každý po svém. Do GPS zapisuju polohu, kdyby něco a jdu. Plánuji to tak na 3 hodky, více času beztak nemám. Je to supr výlet, kolem 10 km, ale celkem záhul. Chvilí se do písku bořím, pak je to zase tvrdý jako beton. Okolo je krásný, nádherný červený písek, nikde nic, sem tam zvětralé skály bizarních tvarů. Předemnou je zrovna jedna taková skála, zpola zavátá pískem. Zdá se být kousek, tak to je můj první cíl. Po hodině jsem u ní a škrábu se nahoru. Zde dávám malý odpočinek, dám si granátové jablko na osvěžení a kocháme se pohledem do písčitéch dálek. Vytahuju GPS a koukám jak blázen, ono je to 3 km od místa odkud jsem vyšel. Po malém odpočinku jdu dál. Procházím se kolem skal a valím se na dunách. Na jedné, dost velké jsem se musel zastavit a kapku se v ní vyválet. O tomhle jsem snil už dlouho. Do pouště se buď na první pohled zamilujete a nebo jí nenávidíte. Sleduji stopy ještěrek v písku, jak mizí mezi otvory ve skalách a nebo pod drny ostrých keřků, které jsou všude okolo. Asi po 2 hodinách procházení jsem zjistil, že nemám GPS. Dost mi zatuхло. Jdu se teda podívat na první kopec, kde jsem ho poprvé vytáhl a nejspíš i nechal. Ještě štěstí, že tu nejsou lidi, není možnost, že by ho šlohli. Spíš mám obavu, že jsem ho někde vytratil. Jdu a zanedlouho jsem na kopci. Všude je spousta šlupek z granátového jablka, a mezi nimi odpočívá v žáru slunce zapomenutý GPS. Spadl mi ze srdce kámen. Malou oklikou, kolem skal se vracím k visitor centru. Cestou nazpět vidím v dáli dost džípů, naplněných turisty. Po 11h, si vyzvedávám bágly a dávám si malý voraz. Koukám se na mapu co tu visí a zjišťuji, že jsem byl asi 1 km od nejbližších beduínských stanovišť. Škoda. Po několika desítkách minut, jdu za bránu, na silnici, snad mě někdo vezme zpět na hlavní. Mladík co se mě ráno ujal, říká, že v 15h, jede do Aquaby bus, nic jiného mezitím nejede. To se mi zdá dost dlouho, tolik času nemám, v 17h je tma a pak už nic nepojede. V Jordánsku totiž po 17h, tedy po setmění nic nejedí, občas nějaký ten taxík, ale to pravděpodobněji ve městě než mimo město. A tak mi nezbývá nic jiného než stopovat, né, že by mě to už nenapadlo. Stojím tu u silnice tak 15 minut než vůbec někdo jede. Projeli dva pickupy s beduíny za volantem, ale ty nezastavili. Na taxíky jsem nemával. Pak mi zastavil nějaký mladík, taky v pickupu, jak jinak, je to nejběžnější auto, a ten mě bere na korbu. Vůbec se s tím nemazlí a nahoře na korbě jsem pěkně vyfoukaný. Cestou vidím stádo několika velbloudů a tak se je pokouším vyfotit, řidič mě nejspíš stále sleduje, protože když viděl, že tahám foťák, přibrzdil a já si velbloudy krásně vyfotil. Než se rozjel, stačil jsem si vyblejsknout i značku „Pozor velbloudi“. Vysazuje mě na hlavní, on jede na Aqabu, ale já směr Petra. Dávám mu cigarety za svezení a on poprvé ukázal svoje zuby. Byl rozjařenej jak malej kluk. V Jordánsku jako i v jiných arabských zemích je zvykem i za stopa dát nějaký ten peníz, pokud platit nechcete nebo nemůžete, řekněte jim to dřív než k nim vlezete. Zkrátka jim řekněte, že nemáte money a jestli to nevadí a svezou vás i tak. Většinou jim to nevadí a svezou vás velice rádi, ale někdy také ne. Rozhodně neuškodí nějaký ten drobnák a nebo presentík. Jdu kousek dál po silnici a začínám opět stopovat. Nejlepší na stop jsou kamiony, což je známá věc. Osobák zastaví zřídka. Asi čtvrtý kamion mi zastavil. Chlapík se culil už z dálky, celou kabinu má ověšenou různěma třásněma a cinkrlátka na oslavu ramadánu. Anglicky umí několik větiček a hulí jedno cigáři za druhým. Asi při 3 cigaretě mu dosloužil zapalovač. Chvilku mu domlouval klepáním o volant, ale nakonec ho vyhodil z okénka. Někde mám sirky, ale v malém prostoru, jako je v téhle

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

kabině staříčkého TIR, se nedá do báglu vlézt. Jedeme asi 100 km na sever po desert highway, stále stoupáme, kamion je dost naložený a tak jedeme krokem. Na výpadovce na Wadi Musa (Petra), asi 20 km před Ma'an, což je město zhruba v polovině země, zastavuje a ukazuje, na kterou silnici se máme jít postavit pro další cestu. Je to druhá největší silnice v zemi „Kings way“. Než jsem se s ním vykecal, najdu ještě v báglu sirky, dal jsem mu k tomu propisku a očka mu jen zasvítily. Zamávali jsme si a on odjel. Zabalil jsem bágl a přeběhl 6 proudovou dálnici na druhou stranu. Jdu kousek do mírného kopce a začínám stopovat. Celkem dlouho nic nejede. Asi po půl hodině začínají jezdit nějaká auta, ale nikdo nezastavuje. Asi tak třetí auto staví, ale chce 2 JD, říkám mu, že nemám, že mám jen 0,6 JD, a on, že chce 1 JD. Dávám mu ty fuflíky. Fakt jsem víc neměl, teda v drobnějších pak už mám jenom desítku, a tu přece nevytáhnu. Souhlasí a bere mě až do vesnice Wadi Musa, kde mají klenot schované ve skalách, Petru. Cesta je dost dlouhá, tedy ono je to tak 30 km, ale zdá se to delší. Stále se klikatíme podél skalisek, pak přes vsi, pak kolem holích plání a vše v serpentinách, do kopce z kopce. Můj řidič mi dává nějakou zeleninu na zakousnutí ze své zahrádky, když teda nemám peníze. Mluví obstojně anglicky, snaží si povídat, ale je dost unavený. Dvakrát vjel do protisměru, protože se mu zavírají oči. Když málem naboural do sloupu u pankejtu, strhl jsem mu volant a vzbudil ho tím. To bylo dost hustý. Zastavil a řekl ať se protáhnu a vyfotím si okolí, je to pěkný výhled na kaňon, který už je součástí Petry. Sám si polil hlavu kanystrem vody, naložil si několik facek přes tvář a zase jsme pokračovali dál v cestě, o něco pomaleji než doposud. Ten půst je opravdu vyčerpává. Asi po 10 km, jsme ve vesnici. Dovezl mě do centra vesnice, je to jen křižovatka silnic z okolí, protože tahle vesnice se táhne přes údolí do okolních kopců kolem dokola. Ukazuje mi, kde jsou levnější hotely a odjíždí. Je 14h. Z domu hned u silnice vyběhl nějaký obtloustlý kuchtík a ptá se jak nám může pomoci. Hledám hotel, ok, pojď za mnou, vezmu tě k rodině, zněla odpověď. Tady je každý s každým rodina. Šlapeme si to pěkně do krpálu, už jsem celkem unavený, skoro mu nestačím a to on má alespoň o 50 kg víc. Na vrcholku kopečku je nápis, Hotel Orient Gate. Jdu do vnitř, další schody. Majitel, mladej kluk, hovořící dobrou angličtinou, ale je značně ospalý. Chce 10 JD za pokoj s koupelnou na pokoji. Je to dobrá cena, ale chci kapku šetřit. Stačí mi koupelna na patře. Fajn. Beru pokoj na dva dny, za 13 JD. Pokoje jsou malé, ale čisté. Co víc než postel na přespaní potřebujete? Po zaplacení jdu na pokoj vybalit a hned jdu pro nějaký ten chleba a vodu. Pod hotelem je pekárna, nádherně to tu voní. Procházím městem, koukám kde co je a snažím se zjistit kde je busák, a kde vchod do Petry. Celé město je na kopcích a tak se tu pěkně projdu. Můj hotel je na vrcholku nejvyššího kopce vesnice. Ke vchodu do Petry, musím sejít celý tenhle kopec až dolů. Potkávám dva turisty a ptám se jak se tam dostanu, kde je vchod atd. Anglicky, trochu německy a také italsko-španělsky říkají, teda se snaží, že vchod je úplně dole a že jsou tam ukazatele. Jsou to Španělé a z každé řeči umí něco. Byl to pěkný guláš. Už se začíná stmívat a tak se obracím na zpáteční cestu, aniž by jsem došel až dolů, však tam půjdu zítra. Pod kopcem se začínají podél silnice rozsvěcet neonové reklamy hotelů a restaurací. To bude oblast jiných cen, než na které mám já rozpočet. Courám se po městě, teď tu nikdo není, protože všichni jedí, ale za chvíli se zase vše otevře a bude tu živo až až. Cestou kupuji vodu a v pekárně chleba. Za půl JD, mi dávají 6 velkých chlebových placek. Ještě jsou teplé. Vody kupuji celé balení, po 6 ks, usmlouval jsem to na poloviční cenu, než za jakou normálně turistům prodávají. Na pokoji vařím polívku, snědli jsem nějakou tu okurku od spícího řidiče a usnul po náročném dni jako když mě do vody hodí.

Den patnáctý, pátek 29.10. 2004

Wadi Musa (Petra) – Jordan,

Teplota 25°C, nachozeno: 15 km

V noci mě budí nejen oslavy a disko hudba osmdesátých let, ale také vítr a dešť bubnující do střechy hotelu. Ještě ráno je úplně zataženo, fouká silný vítr a stále dokola nad kaňonem se točí černé mračna. Po snídani se vydávám na cestu. Beru si větrovku a deštník, pro případ. Neprší, jen dost silně fučí. Došel jsem nedaleko, asi 200m od hotelu, když se spustil liják jak z hadice. Schoval jsem se pod stříšku jedné z pekáren, kterých je tu požehnaně. Po silnici se valí proudy vody, auta jezdí opatrně jakoby to byl sníh. Schovaný a celkem naštvaný čekám až to přestane. Už jsem docela promočený, protože jak se vítr všemožně točí, lítá voda kam se jí zachce. Asi po půl hodině vyčkávání pod střehou jdu nazpět do hotelu, až to přejde, vyrazím. Déšť ustal kolem 10h a tak jsem vyrazil. Je docela zima, okolo 25 °C, tak se oblékám a jdu. Scházím ten velký kopec a za chvíli jsem na hlavní třídě pro majetnější turisty. Je to tu samej supr hotel, luxusní restaurace a suvenýry s cetkama pro turisty. Tady jsou ukazatele, kudy jít ke kase. U kasy jsem v 10:30h, turistů je tu dost, ale zažil jsem horší davy. U kasy zjišťuji, že je po sezóně vše o 50% levnější, což je paráda. Platím tedy 11 JD, normálně je cena 25 JD. Pak je ještě rozdělená cena podle počtu vstupů. Můžete si koupit lístek na jeden, dva nebo tři dny. Za branou, s lístky v ruce jdu do visitor centra pro mapu, ale už mají jen v arabštině, tak máme alespoň náskres. Jdu po upravené, kamínky vysypané cestě ke kontrole lístků. Tady mi jej procvakli děrovačkou a pustili mě branou dovnitř areálu. Zatím není nic vidět, jen davy turistů, a vedle cesty pro chodce za zídou jsou připravené koně,

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

osli a velbloudi pro líný turisty. Je tu několik drožek a spousta mladíků co se v kovbojském oblečení a klobouku „alá Indiana Jones“, snaží vydělat nějaký ten dinár. Za první zatáčkou se začínají ukazovat první skály v celé své kráse. Cesta se pomalu zužuje a tam, kde dojdete k prvním skalám kaňonu, končí bláznivá jízda na koni místních kovbojů. Kaňon je zprvu celkem široký, ale cestou se zužuje a všelijak kroutí. Cesta je vydlážděná kameny, je kluzká a je tu i dost bahna. Noční bouřka si dala záležet. Jak jsou skály mokré, barvy jsou tak jasné. Míchají se v nepravidelných pružích hnědé, červené i modré tóny. V průvrách rostou pokřivené stromy a zpívá tu spousta ptáků. Jsou tu i boční cesty, které jsou zastavěné, aby lidé nelezli kudy nemají, hlavně ti, kteří nechtějí platit. Skály jsou různě vytvarované od pramenů vody, některé stěny jsou hladké, jiné hrubé. Asi ve výšce jednoho metru je podél celé stěny skály, vymletý kanálek, kterým teče voda. Průvodci říkají, že je to něco jako malý akvadukt. Je to nádhra. Asi po 2 km, kdy jdu kaňonem a stále uhýbám drožkám s turisty, úzký kaňon končí a před námi se rozprostírá pohled, který zná snad každý ze slavného „Indiho“. Štěrbinou mezi skalami vidím první kousek, co zde šikovně ruce vytesali do skály. Když se konečně dostanete ven z úzké cesty mezi skalami, ocitnete se na prostranství, přímo proti velkému chrámu. Má z venku jakoby dvě patra s mohutnými sloupy. Uvnitř je jedna velká místnost, sloužící k zádušním účelům. Je to neznámější stavba z Petry, ale to jsem teprve na začátku. Takovýchto staveb, menších či ošklivějších je tu stovka ne-li více. Kaňon, i když nyní skoro půl km široký se táhne dále do vnitrozemí. Skály lemující cestu jsou plné hrobek, chrámů a jeskyň. Skály jsou pestrobarevné, je to jak v pohádce. Ale zanedlouho vás vytrhne ze snění skupinové prodávání laciných šperků, kamenů posbíraných na cestě a různých jiných suvenýrů. Pohled na žebrající děti, špinavé obyvatele skal, je daň, kterou musíte podstoupit, chcete-li tohle místo navštívit. To je ale všude. Občas trochu sprchne, ale není to tak hrozné. Začíná i svítit slunce a tak mám naději, že už snad nezmoknu jako ráno. Asi půl km od hlavního chrámu (PETRA), je po levé straně antické divadlo. Je celkem zachovalé, hýří všemi barvami jako okolní skály. Od bílé přes růžovou, červenou a fialovou do odstínů hnědé. Po sedadlech divadla, které jsou dost nepravidelné rajtují především děti a lezu vysoko nad něj do vytesaných hrobek. Za divadlem se rozprostírá velká plošina, kde jsou antické památky jako v Řecku. Nejen ruiny staveb, ale celé nádvoří, s náhrobky, sloupořadí vedoucí k agoře a vstupní brány do chrámů. Bílé vápencové, leštěné desky pokrývají velkou část cesty kolem římských ruin. Na konci této antické nádhery, vás čeká šok, ve formě restaurace a WC. Ale dá se to přežít. Tady je také muzeum některých exponátů a archeologických nálezů. Není to nic velkého, ale celkem poučné. V tomto bodě se můžete rozhodnout pro návrat stejnou cestou jakou jste přišli a nebo menší oklikou kolem dalších chrámů na okolních kopcích a nebo se vydat na další túru, aby jste se pokochali pohledem na největší a nejhezčí z těchto chrámů a také pohledem na okolní hory a také hory Izraelské. Ano je to výstup, skoro do nebes. Doslova hodinu šlapete po nepravidelných kamenných schodech. Výhled dolů je moc pěkný, ale pro slabé náтуры to není. Je to ohromná výška. Nahoře, obdivuji krásu chrámu. Je opravdu větší než ten dole, ten slavný. Zdá se, že i reliéfy jsou více propracované. Jdu ještě o kousek dál na vyhlídku. Tady místní prodavač súvošů hraje na píšťalku a se sousedem na vedlejším vrcholku hvízdají do skal celkem pěknou melodii. Sedám si na kraj skály, totálně propocený a kochám se pohledem dolů i do dále. Protože v noci lilo jako z konve, vrcholky skal jsou v mlze a tak není vidět příliš. Po chvíli se vracím zpět, protože to tu fučí a já s mokrým tričkem akorát tak nastydu. Raději si tričko svlékám a beru si košili. Už svítí slunce a je teplo. Pomalu se začínám vracet, je 14h. Dolů to jde sice rychleji, ale schody podkluzují a tak se nemůžete hnát jak stádo. Cesta dolů trvá jen o dvacet minut méně než nahoru. Tady dole je teploučko, slunce svítí a nebe je modré bez mráčku. Když jsem u muzea, zastavuji a pozoruji skupinku turistů co chtějí jet zpět ke vchodu na oslech. To by nebylo nic zvláštního, ale vedle nich se dohadují majitelé oslů až začne stračka, dohadují se kdo přišel dřív, čím to teda je kšeft. Začíná to být dost agresivní a tak raději mizím. Za chvíli je klid a mě začínají míjet tlusté turistky na oslech, a vedle nich šlapou Jordánci s úsměvem, protože dostanou slušnou odměnu. Zpět jdu po okolních kopcích a lezu do hrobek ve skalách. Některé jsou maličké, jednoduché a chudé, jiné naopak obrovské, lezete do nich po schodech a je vidět, že patřili boháčům. Stejně je to i s chrámy. Skoro u každého stojí voják v červeno zelené uniformě a hlídá. Nějaký malej kluk si v koutě jednoho chrámu rozdělal oheň. Dostal pěkný díl. Potkávám se tu, dnes už po několikáté s jedním osamoceným Švédem a tak se dáваме do řeči. Byl už v Sýrii a Izraeli a z Petry je uchvácen, stejně jako já. Chvilí povídáme, když k nám přicházejí beduíni a lákají nás do své osady. Já nejdu, ale on jde. Tak se loučíme a já se vracím k východu. Teď už stejnou cestou, kolem divadla. Posledním pohledem se rozloučím s mým vysněným místem, které jsem si vždy přál vidět a navštívit. Za hodinu jsem loudavým krokem došel až k bráně. Za branou si sedám a dáваме si odpočinek. Dochází mě Švéd, ale jen mává a jde dál, volá, že má velký hlad a tak si jde najít nějakou restauračku. Pokračuji v cestě na hotel a než jsem se nadál je zase tma. Ten den je tak krátký. Na hotelu jsem v 18h, ve vstupní hale zrovna hodují nad mísou plnou rýže s masem, hromadou zeleniny a ovoce. Vypadá to krásně, zvou mě ke stolu, sice se to nemá, ale zdvořile odmítám, protože jsem fakt unaven. Dávám sprchu, malé lehátko pro načerpání sil. Asi za hodinu, když mám jistotu, že už dojedli, jdu si koupit taky něco k jídlu, už mi vyhládl. Jdu i vedle do pekárny, kupujeme zase chleba a jdu hledat ten busák. Včera jsme ho nenašel. Ptáme se místních, ukazují mi směr, ale v těchto uličkách, do kopce z kopce, aby se čokl vyznal.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Ptám se u jedné čajovny, poslal mě nějakým směrem, ale protože jsem si u něj nic nedal, řekl mi jenom část cesty. Tak jsem zase bloudil. Potkal jsem nějakého mladíka, ten mi ukázal zase další cestu, ale taky mě upozornil, že už tam nikdo nebude, protože je tma. Děkuji mu a jdu se podívat kde to teda je. HM, pod kopcem u mého hotelu, ale přišel jsem úplně z druhé strany vesnice. Fakt tu nikdo není a tak to nechám na ráno. Vracím se na hotel večeřím a po chvílce usínám.

Den šestnáctý, sobota 30.10. 2004

Petra - Karak – Jordan,

Teplota 30°C, nachozeno: 5 km, ujeto: 178 km

Vstávám v 7h, rychle balím jdu se podívat na busák, už tam snad někdo bude. Na asfaltovém placu stojí jeden malý autobus, který jed do Amánu, ptám se jestli mě vyhodí na křižovatce na Karak. Říká, že ano, ale stejně musím zaplatit plnou taxu za cestu do Amánu, protože obsadím sedačku, to je 3 JD. Odjezd je za 10 minut, řidič slibuje, že na mě počká, tak letíme do hotelu, beru bágl a zase mažu nazpátek. Nastupuji do busu a místní mi dělají místo. Žena totiž nesmí sedět vedle cizího muže. Je 7:30h, a my vyrážíme na cestu. Vracíme se zpět na Desert highway, kolem 8h už pádíme po hlavní trase na Amán. Tak za hodinu zastavuje bus u výpadovky na Karak. Vystupuji, opět přebíháme 6 proudovou silnici a jdu po silniče směrem Karak. Nic, ale dlouho nejede a tak pomalu popocházím dál a dál. U silnice postává jeden místní s beduinským šátkem na hlavě a vesele mě zdraví. Pokračuji v chůzi dál a za chvíli jede sběrný busík. Naložil místního chlapíka a pak zastavuje u mě, asi tak po 50m, nastupuji i když je skoro plno. Uvelebuju na schodech u dveří. Místní se chtějí zvednout a pustit mě sednout, ale nevidím důvod proč bych měl sedět na sedačce a oni na zemi. Odmítám. Platím 0,5 JD a hurá do Karaku. Jedu tak půl hodiny. U každé zastávky řidič vykřikuje místo kde zrovna jsme. To se mi tu ještě nestalo. Začínám stoupat a hrad Karaku je čím dál blíž. Postupně lidé vystupují, jedna paní má na ruce batole, tři děcka už vyskákali ven, v druhé ruce tři tašky a ještě na zemi jednu. Chci jí ji podat, ale musel jsem jí vzít oběma rukama, protože tak těžkou tašku jsem ještě nezvedal. Musí mít ruce ze železa. Ačkoliv arabské ženy nesmí mluvit s cizími muži, lehce pokynula hlavou a řekla „thank you“. Potěšilo to a pohledy ostatních v buse ještě o něco více změkly. Autobus mě odvezl až před bránu hradu. Je 10h, a tak jsem 180km, zvládl v rekordním čase. Kousek pod hradem je hotel a tak se jdu zeptat na cenu. Pokoj stojí 12 JD na den, je to dost, ale jdu se podívat. Pak mi nabízí pokoj za 10 JD. Po tvrdém smlouvání je cena za 8 JD, konečná cena je za 2 dny za 15 JD. Smlouvání, které pro neznaného vypadalo skoro na pokraji hádky skončilo podáním ruky a pozváním na čaj. Hoteliér, Samir, je úžasný chlapík. Je moc starostlivý a milý. A vaří nejlepší čaj v Jordánsku. Na recepci jsem se seznámil se Slovákem, žijícím v Kanadě a jeho ženou, Filipínkou. Cestují už 4 roky po světě, celkem zběhlý v praktikách všech kultur. Jdu uložit bágl na pokoj a pak sedíme v recepci a popíjíme všichni společně čaj. Samir nám dává spolu se Slovákem cenné rady a informace jak se dostat k Mrtvému moři. V poledne jdu na prohlídku města a Slovák mi ukazuje odkud jezdí autobusy k Dead Sea. Pak jdu centrem zpět k hotelu a cestou si kupuji ovoce, pomelo. Je výborné. Kolem 13h, jdu na prohlídku hradu. Vstupné je 0,5 JD. Hrad nemá chybu. Je to hrad z dob křižáckých a je to hotové bludiště. Hrad má 3 patra chodeb, různě propletené, se spoustou místností. Celkem snadno zabloudíte, cesta rozhodně značená není. Na povrchu je vystavené dělo jako historický kousek. Z hradu je vidět široko daleko. Pohled je to opravdu pěkný. Po prohlídce hradu, kde jsem strávil dvě hodiny a ani mi to nepřišlo, se potloukám po městě. Jenže kromě centra, kde je obrovská socha někoho na koni tu nic není. Obchody s hadrama, kterých je všude nejvíce mě neberou a tak se vracím na hotel. V recepci mě odchyťává stále usměvavý Samir a vaří mi čaj. Po chvílce přichází Slovák s manželkou, a tak popíjíme čajík společně. Postupně přichází několik místních a dost se bavíme. V 17h, kdy začíná ramadán jdou všichni místní na jídlo a my též. Nikam jinam už nejdu, jsem nějak unavený. Alespoň se pořádně vyspím.

Den sedmnáctý, neděle 31.10. 2004

Karak – Jordan,

Teplota 30°C, nachozeno: 7 km, ujeto: 80 km

Vstávám v obvyklém čase, 7h. Cestou na autobus mě odchyťává Samir, ať si jdu dát snídani. Říkáme mu, že jsem si ji neplatil, ale on, že musím, jinak ho urazím, což je jasný. Tak tedy snídáme. Máme samé dobroty, teplý opečený chléb, vařená vejce, sýr, marmeládu, máslo, mléko, čaj. Asi v 9h, když jsme se dostatečně vykecali, protože na snídani byl i Slovák s manželkou, odcházím na autobus, abychom vyrazili na cestu k Mrtvému moři a do rezervace Al-Mujib, kde je asi 10m vysoký vodopád a kaňon. Čekáme na autobus do Al-Mazrá u krajnice s místními. Dělají si ze mě legraci, že neumím arabsky a já zase z nich, že neumím anglicky. Tahají se o korálky pro počítání súr v Koránu, tak jsem je jednomu z nich vzal a hrál jsem si nimi pro změnu já. Po půl hodině čekání odjíždím do vesnice Al-Mazra. Cena je 0,5 JD. Cestou do vesnice vidím na silnici ležet chciplého koně.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Cestou zastavujeme na check pointu, vojáci se ptají odkud a kam jedu a také kde jsme ubytován. Tady je to o něco přísnější, protože jsem dost blízko hranic s Izraelem. Chvilku po kontrole můjme „ Sea Level point“ a sjíždíme pod úroveň moře. Sjíždíme až do vesnice Al-Mazrá. Tady bus končí a že nikam dál už nic nejede. Prý za 3 JD, už to zase zkoušej. Jdu na stopa. Hned mi zastavuje nákladák. Zastavuji na dalším check pointu, stejná procedura. Vše je v pohodě a tak jedeme až ke vstupu do rezervace. Dávám mu cigára za svezení. Vstupné do rezervace El-Mujib je 5 JD + 1 JD vstupní taxa. V kase neměl drobné nazpátek a tak mi je vrátí až půjdu zpět, to už bude mít drobné. Tak mě zapisují do knihy návštěvníků a pak mě vede jeden ze zaměstnanců po mostě ke vchodu do kaňonu. Ale hned u vstupu je žebřík dolů, kde je metr vody a nemám na sobě plavky. Tak se zase vracíme na hajzlíky a převlíkám se. Předě mnou vidíme skupinku lidí už v kaňonu a pak ještě dva kluky. Po převlečení do plavek jdu na věc. Mezitím odpustili vodu přes stavidlo a voda klesla po kolena. Říčka, která protéká kaňonem se vlévá do Mrtvého moře, teče do elektrárny za silnicí, kde jí využívají k energii. Brodím se skrz první překážku a brzy jsem uprostřed skal kaňonu, brodím se vodou, občas po kotníky, za chvilku zase po kolena. Dno je kamenité, ale místy písčité a proud je dost silný. Po stranách se tvoří malé kamenité plázičky, někde větší, jinde dost malé. Někde je i možné jít dál do kaňonu po těchto kouskách sucha. Nechci si namočit boty a tak jdu bosy. Kdo se tam chcete jet podívat určitě si vezměte boty do vody. Lezou tu i kraby, jsou oranžově modré, takový jsem ještě neviděl. Jeden je na větším kameni, vyhřívá se na slunci. Jdu k němu kousek blíž, ale on se vůbec nehýbe, asi je kaput. Nebyl, na zpáteční cestě tam už nebyl. Asi v polovině cesty jde proti mě skupinka, co jsem viděli u vchodu. Jsou to Angláni a říkají mi, že už je to kousek, ale je tam voda po prsa, silný proud, a že budu muset nechat kameru i foták někde na souši, protože se to nedá přejít, musí se plavat. Cesta se začíná trochu zvedat a více klikatit. V korytě říčky jsou velké balvany, které se musí přelézat. Voda je celkem teplá, ale je špinavá od naplavenin z vápencových skal. Kaňon je celkově dlouhý zhruba 12 km, od pramenu říčky El-Mujib, ale pro pěší je přístupný pouze od Dead sea, ty 2 km, co jdu. Z vnitrozemí je to také možné, ale slaňujete, cesta trvá v průměru 8 hodin a musíte mít průvodce. Skály, které tvoří kaňon jsou hodně vysoké, hrají všemi barvami, podobně jako Petra, od hnědých a červených barev po černou. V průrvách skal hnízdí holuby a často asi narážejí při vracení se do hnízda na druhou stranu kaňonu, protože se jich tu ve vodě válí více než dost. Po zdolání balvanů v toku říčky a celkem silného proudu se dostávám na menší suchý plácek. Jdu se podívat o kousek dál, ale vody je tu jen po kolena tak pokračuji dál. Když jsem zdolal poslední balvan v cestě, přede mnou se ukázalo malé jezírko. Z jedné strany voda omývala skálu a z druhé strany byla z části malá souš. Voda se tu jen tak převaluje, žádný extra proud, ale vody je tu po prsa, místy i víc. Napříč korytem je jeden obrovský balvan, dvakrát vyšší než člověk. Kolem něj je několik menších balvanů, po kterých se dá k němu dostat, voda teče pod jedním z nich a tak je suchý. Pak jen záleží na vaší mrštnosti, jestli na ten velký vyskočíte. Nejdřív vůbec nevím jak na to. Skáču, vyskakuju, zkouším to z různých stran, ale není to nijak jednoduchý, jak jsem si zprvu myslel. Jak se tam tak dobývám, vidím za balvanem, ty dva kluky, co šli taky přede mnou. Hulákám na ně co mi hlasivky stačí jak to tam vypadá, odpovídá, že musím vyskočit ze předu a pak už je to dobrý. Zkouším to jak říká a už jsem nahoře. Přede mnou je další jezero, přes koryto další balvany. Ty kluci už zmizeli o další kaskádu výš, jsou jak vítr. Jsem v další takřkajíc sekci kaňonu. Cesta se zvedá do kopce a tak zdolávám další a další převýšení. Není vůbec na první pohled vidět kudy nahoru. Voda teče přes celou šířku kaňonu, na pravou polovinu dopadá na plochý kámen voda asi z 5 metrového vodopádu. Pod balvanem je hluboká tůň, ve které se tvoří vír. Po levé straně je pod spádem vody spirálovitý tunel, kterým se dostanete na vrchol balvanu. Najednou se nahoře objevili ti kluci a ukazují mi cestu. Jsou z Ruska, bráchové tak okolo 30 let, a dělají ukrutné ptákoviny. Lezou přímo pod proud vody padající shůry a fotí se, samozřejmě se střídají. Prolezám spirálou, je ve skále vymletá od vody, ale po stranách do tunelu trčí špičky ještě neohlazených kamenů. Je to dost nepříjemné, ale je to brzy za mnou. Jeden z kluků mi podává ruku a vytahuje mě nahoru. Hned v návaznosti je tu další vodopád, ale pořád to není ten velký, ten kůli kterému sem lidé chodí. Jdeme dál. Přes tuhle kaskádu nebude také nijak lehké se dostat. Přes celou šíři koryta teče voda, je tu dost silný proud. Voda padá přes kameny dolů, kde z hluboký vody koukají velké šutry. Nahoru se dá vylézt jen při straně skály, o kterou se musím opírat rukama a nohama se musím zapřít dole o kameny. Je to kousek, ale hnusnej. Navzájem si pomáháme. Vytahujeme se páskem nahoru. Když jsem nahoře, oddychl jsem si už mám toho adrenalinu docela dost. Hned navazuje další přechod nahoru. Tahle část je nejjednodušší. Voda padá jen z jedné strany a druhá polovina je suchá, úplně bez vody. Jen to je trochu vysoko. Tady za tímhle kusem, už je za zatáčkou onen vodopád. Nejdřív lezu já a ze shora podávám ruku jednomu z kluků, aby vylezl snadněji nahoru. Říká mi, že půjde pro bráchu a pomůže mu nahoru, tak jo, já se jdu podívat na ten zázrak, na 10m vysoký vodopád. Je odtud tak 20 metrů. Udělal jsem asi tři fotky na digital a chci jít zpátky, když tu ke mně přichází ten druhý Rus a ptá se kde je jeho brácha. Říkám mu, že šel pro něj dolů, aby mu pomohl nahoru. Začalo se mi dělat blbě. Začalo hledání. Panika, která se zmocnila toho Rusa, mu bránila v uvažování a začal hledat bráchu v tůni pod tím druhým vodopádem. Držel jsem ho za ruku, když se potápěl a prohmatával dno, aby ho proud nestrhl dolů o kaskádu níž. Říkám mu, že proud je silný, že bude dole, pokud spadl. Nedal si říct a znovu se potápěl do vody.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Pak mu říkám, že jdu pro pomoc a lezu dolů, tím tunelem, kolem malého vodopádku, rychle přelezám balvan co mi stojí v cestě, pode mnou je tuň s vírem, něco divného jsem zahlídl, po lepším podívání jsem poznal že to jsou vlasy. Skáču dolů, ale nedosáhnou na něj, vír s ním začíná točit a tak jsem šel dál do vody a za vlasy ho vytáhl, ven na pláž. Má tržnou ránu na hlavě, tak 10 čísel dlouhou, nedýchá. Začínám s první pomocí, v momentě tu byl jeho brácha, pokračuje. Říkám mu, že jdu pro pomoc k bráně a přivedu záchranáře. Vracím se k malé pláži, kde jsem nechal věci, bouvám si boty a makám k bráně pro doktora. Koukám na hodinky, za 10 minut jsem byl na bráně, jeden ze zaměstnanců běží se mnou a s lanem zpět k místu neštěstí, ostatní volají doktora. Za dalších 10 minut jsme zpět na místě kde jsem je nechal. Cestou mi záchranář říkal, že jsem to uběhl v rekordním čase. No hlavně, aby to k něčemu bylo, napadlo mě. To, co jsem viděl, jsem si myslel, že už nikdy neuvidím, stačilo mi to když jsem dělal v nemocnici. Snaha o oživení celých 20 minut byla marná. Bratr, byl pochopitelně hysterický, ale jemu už se nedalo pomoci. Byl mrtvý už když jsem ho tahal z vody, ale já nejsem doktor a stůjíte tam nad ním a nic nedělejte, to opravdu nejde. Nechci popisovat žádné detaily. Navlíkli jsme na něj plovací vestu a donesli ho k poslednímu vodopádku. Záchranář šel dolů a my jsme mu ho shora spustili na rameno. Jinak se nedá ven vůbec dostat. Další 10 minut jsme čekali než přinesou lehátko a přijde doktor, který zkonstatuje smrt. Cesta zpět byla dlouhá a hrozná. Často jsme museli odpočívat, protože lehátko nebylo zrovna nejlehčí. Lékař ve vojenské uniformě se vyptával co se stalo a jak, z toho bude ještě pěkný průser. Jak jsem běžel pro pomoc, několikrát jsem sebou fláknul, tak mám dost tržných ran na nohou. Už jsme v té vodě skoro 4 hodiny a už se nám nezdá tak teplá. Spíš nám je zima. Nejhnusnější je, že když odpočíváme a lehátko je na zemi, začínají odevšad vylezkat kraby a lezou všichni k lehátku. Záchranáři je kamenují, aby je odehnali, prý jsou jedovatí, ale jejich znalosti, nevím nevím. Zas na druhou stranu ty pestré barvy které na sobě mají by tomu i odpovídaly. Vybavení záchranářů není nijak zázračné, vlastně žádné, dost mě překvapilo, že sebou nemají ani jediný lék, jedinou pomůcku k zajištění těla, nic, ani vak na mrtvolu. Je také fakt, že i kdyby byl živý, tu cestu přes všechny ty balvany by těžko zvládl. Ona i stupidní zlomenina nohy, by tady byla pořádný oříšek. Tam jsem šel 2 hodiny, zpátky bezmála 3h. Ve studené vodě jsme byli 5 hodin a nebudu přehánět když řeknu, že vyčerpaný. U vchodu se vyřídili formality jako identifikace a poznámka o úmrtí do knihy návštěv. Lékař mi podal ruku, popřál další šťastnou cestu po Jordánsku a odjel. Myslel jsem, že pojedeme na polici nebo tak něco, ale protože je tu rodinný příslušník co s ním byl na místě neštěstí, mě se to netýká. Jdu se převléknou do suchých šatů. Je teplo, dost přes 30°C, tak se brzy zahřívám. Chlapík z kasy mi vrací peníze, ale v dolarech, protože nemá dináry v drobných. Ptám se ho, jestli se to tady stává často, on na to, že čas od času ano. Nejhorší jsou prý Rusové a Angličani, mistři světa. Je kolem půl čtvrté a viděl jsem z Mrtvého moře velký kulový. Kaňon se pro dnešek uzavírá a tak mi místní slibují, že v 16h, odjíždějí a že nás hodí do Karaku. Supr, jdu se tedy podívat k Dead sea, alespoň na chvilku a v 16h, jsem tu zpátky. Jdu okolo elektrárny, vypadá nově a pěkně. Když jsem kousek z elektrárny, volá na nás jeden ze záchranářů, jmenuje se Issa, ať na něj počkám, že se projde se mnou. Okolo Dead sea, není nic než písek. Břeh omývají vlnky menší než na rybníku, protože díky 27 % soli je voda hustá. Na druhý konec v těchto místech vidět není. Nad hladinou se vznáší opar. Několik lidí se koupe v léčivé vodě. My si máčíme jen ruce, protože jsme do krve dobytí z kaňonu. Stačí malé ranky na rukou, pekelně to štípe. Je to, ale dost zvláštní pocit. Sůl ruku nadnáší a když pak promnete prsty, prokluzují. Na břehu je několik větších kamenů pokryté bílou slupkou soli. Povídáme si s Issou, měníme adresy, fotíme. Po chvilce jdeme nazpět, aby mi neodjel odvoz. Issa mě, ale nechce jen tak pustit. Chce mi ukázat elektrárnu, ve které pracuje i bydlí. Je to zakázané, ale on si nedá říct. Musím jít. Elektrárna je nová a moderní. Po chvilce přichází ještě jeden kluk, byl s námi na té akci v kaňonu, říká nám, že už chtějí odjet tak ať jdu nebo mi ujedou. Loučíme se s nimi a jdu k bráně. Ale opozdil jsem se o 5 minut a tak ujeli. Zrovna radost z toho nemám, protože za hodinu je tma a začne ramadán, tudíž na silnici nikdo nebude a busy už také nepojedou. Vracím se tedy zpět na silnici a začínám stopovat. Asi po 10 minutách zastavuje kamion, starší chlapík se synem, ten si pohotově lehá dozadu za sedačky, abychom se my pohodlně všichni všli. Chlapík umí dobře anglicky a tak si povídáme jak jde život u nich a u nás. Zastavují nás na check pointu, je něco málo před půl pátou. Chtějí po mě pas a musím vystoupit. Prý je nemyslitelné, abych jel stopem, protože tenhle kamion nejede přímo do Karaku a oni mě nemůžou nechat stát na silnici a čekat na dalšího stopa. Dali mi židli pod kulometní hnízdo, a stáli nade mnou se samopaly. Ten co to všechno řídil, se udivuje nad tím, že mám dlouhé vlasy a neskrývá, že se mu to nelíbí. Prý jen k ženě náleží dlouhé vlasy, muž má být hladce oholen a vlasy nakraťoučko ošmíkané. Skoro se tím nechal unést, ale přišel nějaký mladík co se kochal svou angličtinou, a tak odešel na silnici. Ta angličtina byla hrozná, během nějakých 10 minut co tam něco blekotal, jsem mu rozuměl tak 4 věty. Jinak to nedávalo smysl, ale on si vystačil. Voják z kulometného hnízda se dušoval, že seženou odvoz přímo do Karaku. Potmě nikde nemůžu být, stále opakovali. Samozřejmě se začalo stmívat a nic nejelo, natož něco co by mě odvezlo. Začal jsem být našťvaný, protože kdyby mě nechali dojet tím kamionem do Mazrá, vesnice odkud jezdí do Karaku bus ještě před 17h, stihl bych ho. Teď tady trčím a oni se náramně baví. Zastavují ke kontrole taxík, ale jsou plní, jedou do Aqaby. Taxikář vystupuje z auta a jde ke mě a ptá se nás co se děje. Vysvětluju mu co se semlelo a on říká, no to oni dělají, protože za tmy nikoho stopovat

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

nenechají. Nabízí, že mi pošle taxíka, ale nechci, protože nemám prachy a také, že mi vojáci slíbili odvoz tak ať se snaží. Náramně ho pobavilo moje rozhořčení, ale chápal to. Popřál mi hodně štěstí a odjel. Mezitím se vystřídali v kulometném hnízdě strážce ten co tam byl při našem příjezdu se na nás šel podívat z blízka. Stále si mě prohlížel a culil se. Začala mi být zima a jako by rozuměl, přinesl výborný mátový čaj. Jen co jsem si párkrát napil, na check point přifrčel malý nákladáček. Ten voják co mě z auta vytáhl, nařídil řidiči, že mě musí odvézt do Karaku, ale oni, že jedou jen do Mazrá. Moc se mu to nelíbilo, ale očividně se mě chtěl zbavit, tak svolil. Velice nerad jsem opustil hrníček plný horkého čaje, ale na druhou stranu rád vypadnu odsud. Beru batoh a nasedám na korbu auta. Lezu až úplně do zadu, ke kabině, kde jsou nějaké pytle od sena a schovávám se, aby na nás tolik nefoukalo. V Mazrá vystupuji už za tmy. Nikde ani živáčka a tak jdu na odbočku na Karak a modlím se ať něco jede. Do Karaku je to odtud 40 km do kopce. Po chvíli jede auto, mávám na něj, po malém zaváhání auto zabrzdilo a zastavilo. Pán neuměl ani slovo jinak než arabsky, ale velmi ochotně mě naložil do auta. Nabídl mi cigaretu. Odvezl mě až přímo k hradu, kousek od hotelu. Jdu si koupit do obchůdku, kde jsem byl i ráno, vodu, ale chleba nikde nemají. Tak se kouknu z druhé strany. Když se vracím, vyběhl mi naproti hoteliér, celý ustaraný a vyděšený. Se sepnutýma rukama na mě volá kde jste? Co se stalo? Vždyť už je tma, kde jsi byl celý den? Já už se ptal v celém městě, jestli tě někdo neviděl. Chudák, fakt měl starost. Zběžně mu říkám co se stalo a jeho tvář byla o to více ustaraná. Šel se mnou do hotelu, v recepci seděl Vlado (Slovák), s manželkou Sol a vyptávání začalo na novo. Tak i já začal na novo s vyprávěním dnešního dne. Tak proto nás tam nepustili řekl najednou Vlado. Říká, byli jsme tam někdy kolem poledního, před vchodem stála sanitka, ale bylo zavřeno, tak teď už vím proč. Šel jsem do sprchy a převléknout do čistého a suchého oblečení. Asi za půl hodiny jsem zase sešel dolů do recepcce, kde na mě už všichni čekali. Navíc je tu pomocník Samira a ještě postarší Francouz, bydlí taky v hotelu. Tak je nás tu víc než dost. Samir mezitím připravil jídlo a litry horkého čaje. Byl z toho otřesen víc než já. Přinesl ošatku teplého opečeného chleba, tuňáka a hromadu zeleniny. Jak jsem se zmínil už na začátku cestopisu, napíšu vám proč se v hotelu musíte zapsat do knihy hostů. Je to nejen pro kontrolu turismu, ale především pro kontrolu Arabů. Do 22h sedíme v recepci, povídáme si a koukáme na televizi, zrovna mluví o nemoci Jásira Arrafata. Dost utahaný jdu chvilku po 22 h do postele a snažím se usnout.

Den osmnáctý, pondělí 1.11. 2004

Karak – Jerash, Jordan,

Teplota 30°C, nachozeno: 5 km, ujeto: 174 km

Vstávám, snídám, balím a jdu se podívat do města a především najít poštu. Chci si poslat domů nějaké suvenýry abych se stím nemusel tahat. Za zkoušku nic nedám. Po cestě se zastavuju v obchůdku kam chodím, pro malou krabičku od sušenek. Cestou jsem sebrali na silnici ještě několik kartonů na vycpání a hledám poštu. To není nijak jednoduché. Tady nejsou veřejné budovy nijak nápadné, skleněné a honosné. Je to ošuntělý barák jako každý druhý. Na poště musím ukázat co v balíku je, schválili mi to a mohl jsem balíček zabalit. Jen neměli izolepu. Tak jsem šel hledat krám, kde mají izolepu. I když mi řekli název v arabštině, abych to měl jednodušší, stejně jsem musel ukázat na jiném zboží co chci. Vrátil jsem se na poštu, balíček si pošťák sám dobalil a přelepil. Vrací mi izolepu, ale nechávám mu ji. Napsal jsem adresu domů, kterou si dlouze prohlíželi všichni zaměstnanci pošty. Ještě chtěl adresu odkud to posílám, ale tu nemám, tak to nechal být. Pak jsem zaplatil, skoro 5 JD a šel domů. Pro zajímavost, izolepa stála 0,5 JD. Cestou do hotelu jdu do banky. Musím vyměnit nějaké prachy a taky předělat plán cesty. Ptám se policajta na motorce kde je banka, tak mi ukazuje celou ulici bank, ale ještě je zavřeno a tak se vracím na hotel. Zajdu tam, až na cestě na bus. Když jsem došel na hotel, Samir už na mě čekal, abych se šel najíst. Opět za to nic nechtěl. V jídelně krásně voněl chleba a káva. Tak jsme společně posnídali všichni z hotelu. Já, Samir, Francouz, Vlado a Sol. Po snídání, беру бэгли se všemi se loučím a odházím na bus do Ammánu. Busák je až dole pod hradem, dobrý 2km to je. Začíná být teplo, ale bágly se mi postupně odlehčují. Přicházím dolů, kde je několik busů a jeden připraven k odjezdu, ale už to znám, dokud není plný, nikam se nejede. Ptám se kam jede, že do Ammánu, jedu za 2 JD. Ještě tak 10 minut čekám venku na odjezd, a pak vyrážíme na sever. Cesta trvá tak 2 hodiny, výběrčí něco zahuhlal na místní a oni se přešoupali na sedačkách, aby se dodržel zasedací pořádek dle arabských zvyků. To je klasika. Cesta uběhla v klídku, nic zvláštního se nedělo. Kolem 14h, jsem v Ammánu. Lidi, to je město jak kráva. Mají tu několik autobusáků, a podle toho kam chcete jet dál, musíte se přesunout na ten správný. Samozřejmě je každé na druhým konci města. Ptám se řidičů, odkud jede něco do Jerashe. Poslali mě k nástupišti MHD. Je tu stánek s oplatkami, bonbónama, pitím a kde čím a stánkař mi právě tohle všechno vysvětluje, jak to tady chodí. Odtud jezdí několik linek skrz celý město na druhou stranu, na ten správný busák. Jak čekám, otravuje taxikář, což se dalo čekat, a že mě odveze na ten busák za 7 JD, tlemil jsem se a stánkař s taky. Říká ať s ním nikam nejezdíme, že MHD vyjde na 0,15 JD. Jen co to dořekl, přijel bus č. 3 a tím mám jet. Taxikáře odehnal sám. Nasedám do busu, platíme a vezu se. Ammán je velký, moderní, plný vysokých budov, reklam, vysokých škol a univerzit a hlavně je tu

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

děsivý provoz. Ulice jsou čisté, není to teda Rakousko, ale o nic horší než my nejsou. U nás je kolikrát větší bordel jak tady. Spousta mladých veselých lidí a pánové ty děvčata! Kdo si myslí, že jim ubírá na kráse šátek, dlouhé rukávy a nohavice, šeredně se plete. Jsou tak přirozené, elegantní ,moderní a sexy, opravdu je to pěkné. Představa lidí, že islámské ženy jsou zlé, nepřjemné, smutné, utlačované a chodí jenom v černém, není pravda. Ti co jezdí k nám, to je jiná sorta, ti jsou bahatí. Bohatí jsou vždy jiní než ty průměrný a obyčejný lidi. To je fuk jestli je to Čech, Ital, Arab nebo Ind. Na tomhle busáku jsem se ocitl na silně chaotickém místě. Jeden z řidičů mě vede do horní části nádraží, kde byli už připravené zástupy busů. K jednomu mě dovedl a já nastoupil. Za 5 minut už jsme ujížděli směr Jerash. Dalších 40 km na sever. Je horko a tak klimatizace jede na plný pecky. Po chvilce mám u nosu rampouch, oni mají klímošku nato, aby jela naplno. V Jerashi mě vykopli hned u vykopávek. Chvilí koukám okolo, než jsem se stačil rozkoukat, je u mě nějaká malá holka, tak 10-12 let. Špinavá, v roztrhaných teplákách, o tři čísla větší boty. Začala do mě rejpat prstíkama, tahat za rukávy, celkem rychle se mi podařilo se jí zbavit a šla zase za místními. Stojím přímo u pumpy, takže ta malá má stálý přísun potenciální obživy. Když nepořídila u aut, šla k hloučku kluků, co obsluhují pumpu. Ty jí vypeskovali ještě rychleji. Poslali za ní i několik plivanců a na budku dostala kanystrem. Pak přijel nějaký boháč v mercedesu, řidič šel něco nakoupit a umýt přední sklo. Ta žába využila situaci a dostala nějaký ten peněz. Co myslíte, na pumpu si šla koupit křupky a fantu. Po tomhle divadélku, trvalo tak 10 minut, беру бágl a jdu směrem k vykopávkám a pak do kopce do centra městečka. Je po 15h, tak hledám nějaký ten hotýlek na noc. Ale ouha, nikde nic. Ptáme se na trhu, v obchodech, kolemjdoucích, ale všichni nám říkají to samý. Kdepak, tady ve městě žádný hotel není. Nejbližší hotel je 12 km daleko. Jsem v prdeli. Než jsem se sem dopachtil, je 16h a za hodku je tma. Jdu to zkusit ještě do jednoho malého obchůdku. Ptám se chlapíka za pultem na to samé, na co už několika lidí před tím. Je tu nějaký hotel? Kdepak. Mluví výborně anglicky a tak mi vysvětluje, že je Jerash velmi staré město a vláda nechce, aby bylo zničený pobytem turistů. Turisté sem vždy přijedou na obhlídku a zase odjedou do svých hotelů, do Ammánu nebo jinam v okolí, ale nejbližší je 12 km daleko. Ale vzápětí mi nabídl, jestli nechci pokoj za 50 \$, odpovídám, že ani ne a tak bere telefon a volá bratrovi. Něco tam huhlají a pak mi telefon podává. Na drátě mám Mohameda, pokoj za 15 JD. Říkám mu, že je to dost a že můžu dát maximálně 10 JD. Odpověděl ok a chtěl zase bratra. Na něčem se dohodli, obchodník zavřel krám, i když nebylo po pracovní době a vedl mě do obchodu Mohameda. Čekal na nás už na schodech před krámkem. Když viděl svého bratra v mém doprovodu, ze široka se usmíval. Přivítal mě obvyklým způsobem, vítejte v Jordánsku, otevřel kufr svého supr mercedesu a já dovnitř hodil můj bágl. Jeho obchod s nábytkem vypadal honosně. Ihned odjíždíme k němu domů, aby mě ubytoval. Cestou se ptá odkud jedu a kam budu pokračovat, odkud jsem a tak, obvyklé otázky v Arábii. Cestou jsme zastavili u domu jeho bratra, který šel domů a my jeli dál. Stoupali jsem do kopce, na nejvyšší místo Jerashe, jak mi Mohamed sdělil, kde stojí jeho dům. To je teda dům, je to hrad. Zaparkoval auto do garáže, zavolal na syna co hrál poblíž s klukama fotbal. Než jsem vyndala batohy z auta, byla v garáži skoro celá rodina. Manželka Ajli a nejmladší děti, 4 letá holčina a 5 letý kluk, pak ještě přiběhla 14 letá dcera, ale jejich jména si nepamatuju. Za garáží má Ajli zahradu plnou růží, jsou na ně pyšné, neustále k nim přičichávají. Pochválil jsem jim to tu a oni se mohli radostí rozkrájet. Co mě dost zaujalo, bylo něco jako kompost, z prken ohraničený prostor, ale nebyli v něm shnilá jablka a tak, ale záplava PET flašek a jenom od Coca coly. Tak to budou velký konzumenti. Na terase čekala další dcera, nejstarší, její jméno si pamatuji, je snadné, Kholoub (čti Cholup). Té je 19 a je ze všech nejukecanější, ale postupně. Cestou na střechu, kde je pokoj pro hosty, on je to celý byt, se Mohamed ptá jestli jsem něco jedl. Říkáme, že ne, až po 17h, blesklo mu v očích a řekl, fajn, přijď v 17h, dolů, budeš jíst s námi. Tak jsem se umyl, převlékl a sešl dolů. Oni už byli po jídle, u stolu zůstal Mohamed a Ajli. Kholoub nás obskakuje, nalévá džus, pak citronádu, vysvětluje co je dobré, co mám ochutnat. Když všechno řekla, otec jí řekl ať jde pryč. Odešla. Na stole nebylo místo na ruce jak byl plný. Uprostřed stolu je mísa plná rýže a krulek, s opečenými ořechama a mandlemi, posypané petrželí. K tomu je v miskách rajčatová omáčka s kozou. Potom v další misce stejná omáčka, ale s fazolkama. K tomu chleba, plněný kozím sýrem nebo něco jako šunkou. To nemluví o sušenkách a litrům vody, džusu a limonád. Jídlo bylo jedinečné. Fakt, nic lepšího už jsem dlouho nejedl. Kam se hrabe řízek. Když se dostatečně najedli oba se sebrali a šli pryč. Nechali mě v kuchyni úplně samotného. Když se vrátili, tak všichni, je to pěkný mumraj, když máte kolem sebe 5 dětí od 4 do 19 let a každý děcko něco chce. Mezitím začala Ajli se služkou poklízet v kuchyni a mýt nádoby. Já jdu s Mohamedem z toho blázince ven na terasu. Holky i Ajli v celé své kráse, bez šátků, v tričku a teplákách, byli ve svém živlu. Celkem jsem se divil, myslel jsem, že budou zahalené, před cizím mužem (to jsem se pěkně pojmenoval), ale nebyli, jsou vlastně doma že. Byli rozesmáté, vtipkovali a velice milé. Začali nosit své fotky, na které jsou prý nejhezčí, pak šminky, aby viděla jak se malují a nakonec i plakáty svých pěveckých oblíbenců. Já sedím na terase s Mohamedem a povídáme si otevřeně úplně o všem. O víře, o způsobu života u nás a u nich. Dříve byl civilní pilot, takže má dost velký přehled o světě. Mluvíme o životních nákladech, mají stejné platové podmínky jako my, ale jejich životní náklady jsou třetinové, takže se mají v celku líp než my. Ušetří podstatně víc než my. Tady je prioritou rodina, rodinný obchod, pak je to ostatní, jako třeba bydlení, do toho se nijak

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

neinvestuje, spíš se to udržuje v provozu schopném stavu. Také se dovídám něco o bigamii, třeba Mohamed má 4 manželky. Ptá se jestli by si mohl jet do Čech pro ženu. Říkám, že jo, ale musel by si jí vzít až tady v Jordánsku, protože u nás je bigamie nelegální. Z kuchyně se neustále ozývá smích, dovídám se i jejich postoj k životu a bigamii z jejich pohledu, jejich tolerance je neuvěřitelná, není to jen víra a výchova. Kolem 19h, se Mohamed omlouvá, že musí na chvilku odejít, jde do mešity. Po návratu odváží ještě jejich pomocníci domů. Sedám si k holkám v kuchyni a dost se bavíme. Je legrace celý večer. Upřímně řečeno i já jsem trochu vedle, jak jsou pozorní. Dovídám se spoustu věcí, které nemáte jinak šanci poznat. Je to úplně jiné než si většina lidí myslí. Celkově jsou Arabové milejší, slušnější a lidštvější než my, tak strašně se nad ně povyšující „křesťany“. Protože je ramadán, Ajli začala dělat národní cukroví. Jsou to upečené lívance, které se naplní sýrem nebo směsí ořechů, rozinek a skořice. Přehnou se na půlku, kraje se zmáčknou a naskládají do pekáče, kde doslova plavou v oleji. Na 5-10 minut se dají do trouby zapéct. Pak se máčí v zázvorovém sirupu. Je to příšerně sladké, ale dobré. Po večeri sníst ještě tyhle zákusky bylo docela terno. Ve 22h posílá Mohamed spát děti. Pak si ještě povídáme s Mohamedem a nakoc se ho ptám, jestli mu mám za pokoj zaplatit hned teď. Povídá mi, že oceňuje mé názory a můj postoj a že nebudu nic platit. Prý jsem přítel a ten nic neplatí. Taky mi řekl, že až pojedu příště kolem mám opět k němu přijít. Pak se Rozloučí a jde spát. Já jdu vzápětí také. Tohle byl opravdu zážitek.

Den devatenáctý, úterý 2.11. 2004

Jerash, - Ammán – Aqaba, Jordan,

Teplota 30°C, nachozeno: 5 km, ujet: 497 km

Vstávám ráno v 7h, nějak nemůžu spát. Jdu se podívat dolů jestli jsou vzhůru moji hostitelé abychom se domluvili na dalším. Ještě spí a tak se vracím zpět do svého pokoje. Už je krásně teplo, svítí slunce. Nebe je bez mráčku. Jak jsem na kopci a ještě na střeše mám výhled široko daleko. Večer jsem koukal na noční město, teď koukám na ještě spící město. Nad městem krouží vojenské vrtulníky, jsem totiž 30 km od Sýrie a kousek od Golanských výšin. Celkem i chápu proč tu vlada nechce hotel s turisty. Mé čekání na majitele domu trvalo do 9:30h, kdy mi Ajli řekla, že teď veze děti do školy a manžel ještě spí. Říkám jí, že se jdu podívat na vykopávky dolů do města a že se tak za dvě hodiny vrátím. Fajn. Jdu. Beru to skrz kopec, mezi domky a zahrádkami, jen jsem si vybrali cestu, která vede přímo doprostřed areálu s vykopávkami. Vstupné je 5 JD. Procházím po dlážděných ulicích, uprostřed množství římských sloupů. V zadní části naleziště, jsou ruiny chrámů a celkem velké divadlo. Jerash, je velké naleziště a dost zajímavé. Jen když sem pojedete, jeďte sem ráno, nemusíte zrovna narazit na Mohameda a jemu podobným. Ale zase na druhou stranu, v arabských zemích vás nikdo neponechá bez pomoci, ale nezneužívejte toho. Po prohlídce se vracím zpět do domu a беру si bāgl. Mezitím mi ujel do práce i Mohamed. Loučím se tedy jen s Ajli, nechávám jim tady několik suvenýrů, jako propisky, cigára, ještě poděkovala za krásný večer. Jdu na autobus, cestou kupuji vodu, zastávka samozřejmě nikde. Tu v podstatě jen tušíte podle toho, kde u krajnice stojí větší množství lidí. Zastavil mikrobus asi po 10 minutách čekání, nasedám a jedu, v podstatě ani nevím kam, chce za osobu 0,25 JD, vysazuje mě někde na okraji Ammánu, a vede mě zase do jiného busu. Znovu 0,25 JD, ten mě veze až na busák Jabal, tady už to znám. Chci jet zase č.3 jako včera, ale řidič č.59 mě ukecává, ať jedu s ním, že je to jedno, že tam jede taky. Tak nasedám za 0,15 JD. Cestou nastupují do busu většinou samý mladí z universit a kdykoliv mě zmerčí, vítají mě v Jordánsku. Je to milé. Na jedné křižovatce řídí dopravu policajt a něco křičí na našeho řidiče. Jedeme ještě kousek a u zastávky dobíhá nějaký kluk, tak mu přibrzďuje, aby mohl naskočit. Už se jakž takž drží, ale bus se rozjel moc rychle, mladík se neudržel a spadl. Ale ještě než dopad, praštil se o bus, který jel současně vedle nás. Teď už línej řidič zastaví musel. Z busu vyběhli dva chlapíci a přivedli kluka do busu. Nic mu nebylo, jen odřená dlaň a určitě nějaká ta modřina. Pokračujeme v cestě, ale ne nijak dlouho. Asi v polovině cesty se, ale bus zastavil, řidič vyběhl ven a začal obíhat kolem dokola a brutálně nadávat. Zkrátka se rozbil a čekáme tak 10 minut na jiný, který nás doveze na místo určení. Nějací 2 kluci z toho mají neskryvaně velkou radost a dokud je řidič venku, hrajou si v jeho kabině. Mačkají čudlíky na zavírání a otvírání dveří a podobně. Nikoho to, ale nerozčiluje. Když přijel jiný bus, přeseďme a pokračujeme. Ovšem takhle se to opakuje ještě 5 krát. Vždycky se najednou zastavil a my přebíhali na jiný. Celkem jsme jel hodinu a 7 busy. Celkem přča. Na busáku, odkud odjíždí bus do Aqaby jsem naštěstí stihl bus, odjíždějící ve 14h. Ještě mám trošku času a tak si jdu koupit nějakou sušenku do stánku. Cena jízdenky je 3,5 JD na osobu. To je super cena, jede se totiž přes celou zemi. Klimatizace jede naplno, jak jinak. Cesta ubíhá, jede se po dálnici. Míjíme známé odbočky, jako na Karak, na Petru, na Wadí Rum a je mi docela smutno, protože má cesta vlastně končí a já se začínám vracet. V buse jel i nějaký zpěvák a dal nám to pocítit, když odbila 17h, začal ramadán a on odzpíval volání muezzina. Všichni v tichosti vyslechli jeho zpěv a poté začala doslova žranice. Všichni vyndali své zásoby jídla, sušenky, bábovky, chleba, jogurty, džusy, co kdo měl a začalo to kolovat po buse. Tak jsem se taky přidal a co jsem měl nechal kolovat po buse. Nejdříve se zdráhali, že mi nebudou ubírat, ale když jsem jim řekl, že oni mi také nabídli ze svého, proč bych jim nenabídl, zdálo se, že je to

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

potěšilo a vzali si. Nejhorší na tom, ale všem je, že o ramadán nesmí přes den ani kouřit, takže po 17h, to dohánějí. Během 10 minut nebylo v buse vidět, klimačka nestíhala. Obaly od všeho co v buse snědli a vypili, házeli svorně na schody ke dveřím uprostřed busu. Když jsme asi 100 km od Aqaby zastavili na malém parkovišti, kde byly malé potraviny, vše při otevření dveří vypadlo na silnici a pokud ne, tak tomu vykopnutím pomohli. To je naprosto běžné a nikoho to nijak nevzrušuje. On to někdo uklidí, protože normálně u silnice binec není. Celý autobus vzal obchod útokem. Nakoupili si sladkosti a vodu a kdeco, aby dohnali denní hladovění. Po 15 minutách odpočinku pokračujeme v cestě. Ty cigára jsou, ale hrozný, jsme pojízdna hospoda, teče mi z očí i nosu. Chvilku po 18h, jsme v Aqabě. Je tady pěkný hic, oproti Jerashi. Tma je jak v pytli, lidé se začínají vracet do ulic po večeri a motlitbě. Jako znalec procházím městem a jdu rovnou do hotelu, kde jsem spal ani ne před týdnem. Ještě než jsem vylezl schody hotelu, už se majitelé smějou a vítají nás zpátky. Ubytovávám se a jdu si do města pro jídlo a vodu. Nejdříve jdu k moři, do parku ke stožáru s vlajkou a ptám se místních co se stalo, že je vlajka na půl žerdi. Dovídám se, že zemřel prezident Bahrajnu. Pak si jdu pro šwarmu, nějaký chleba a vodu. Vracím se po projití města na hotel, koupel v umyvadle a lezu do postele. Jsem ve stejném pokoji jako před týdnem, stačili opravit žárovku, ale ta sprcha, nic moc.

Den dvacátý, středa 3.11. 2004

Aqaba - Jordan, Nuweiba – Egypt, Cairo,

Teplota 30°C, nachozeno: 3 km, ujetu: 70 km lod', 500 km bus

Vstávám v obvyklém čase, snídám a v 8h, jdu směrem do přístavu. Snad pojedou nějaký bus tím směrem. Město se probouzí do nového dne, ale nejčilejší jsou taxikáři. Dost jsem jich odpálkoval, ale jeden se nedal a po chvilce smlouvání mě veze do přístavu za 2 JD. V přístavu jsem ještě před 9h, loď odjíždí v 11h, tak mám dost času na vyřízení formalit. Jako první jdu zaplatit výstupní taxu 5 JD. Potom kupuji lístek na loď, odtud je levnější, 36 \$ a pak jdu k odbavení. Stojím ve frontě s vyplněnou růžovou přihlašovací kartou. Jakmile mě viděl zaměstnanec celnice, šel ke mě a odvedl mě úplně na začátek fronty, vlastně jsem všechny předběhl. Je to dost nepříjemné, ale co můžete dělat, když vás tam odvede orgán? V těchto zemích má turista přednost a tím to končí. Odbaven jsem v minutě a jdu si sednout do čekárny. Tady zase stojí další uniformovaný a chce zase pas a ostatní papíry. Vše je v pohodě a tak říká ať si sednu a počkám, že mi přijde říct. Ale nepřišel, v 10:30h, jdu ven z haly k busu, který nás s ostatními odveze k lodi. Ale tak snadný to nebylo. Všude davy lidí se zavazadly, dokonce jsem viděli, jak vezou rozložený talíř satelitu, a spousty busů. Nikdo ovšem nevěděl kam ty busy jezdí. V přístavu jsou dvě lodi. Nakonec jsem se dopátral, který je ten můj a začalo to. Když přijel prázdný bus, všichni se začali rvát dovnitř. Div, že se nepozabíjeli. Dostal jsem se asi tak do třetího busu, spolu se skupinkou Japonců, kteří s toho byli dost vyjukaní. Když jsme dorazili k lodi, čekal nás další chaos. Bágly jsme dali někam na podlahu, kam nám řekli a stoupli jsme si do fronty na palubu. Jsou tu i dva němci, motorkáři, ale někam zmizeli, tak jsme nemohli hodit řeč. U vchodu z podpalubí jsou dva vojáci a koukají na pasy a lodní lístky, pak postupujeme po schodech nahoru, další kontrola, berou nám lístky a posílají na místo. Odjezd měl být v 11h, už je 11:30h, na lodi je nepředstavitelný chaos, neustále se někdo někam přesouvá, stále vyvolávají jména na kontrolu pasů. Odjíždíme ve 14:30h. Na lodi je zima, všichni jsou našťvaný děti se válejí po zemi a jsou protivný. V Nuweibě jsme po 16h. Vyřizují nutná razítka, jde to hladce, bez dlouhého čekání. Jdu skrz přístav k bráně. Tady stojí vojáci a nechtějí mě pustit ven, že musíme taxíkem. To nechci a jsem pěkně vytočený. V areálu přístavu je bus stanice, tak se tam jdu zeptat. Cestou na lodi jsem si řekli, že pojedou zpět do Dahabu, ještě si trochu užít moře a v sobotu pojedou do Káhiry. Jenže díky zpoždění lodí, všechny busy do Dahabu ujabu. Další jede až ráno. Jede bus jen do Káhiry, bude tam v půlnoci, odjezd v 17h. Tak jo, nic jiného mi nezbyvá. Mezitím si to vojáci u závory rozmysleli, a že teda můžu jít, hovada. Čekám na patníku u busu, kterým pojedou, doufám, že bude lepší než ten z Luxoru. Přišla nějaká starší dáma, má tak 20 zavazadel a maníkovi co dává bágly do zavazadlového prostoru hustě hučí do hlavy jak to má udělat. Stojí nad ním jak generál. Chlápek je po dokončení nakládky doslova zchvácený. Dostal 20 EL, a jako když utne. Oklepal se, utřel zpcené čelo a zase nakládal, jakoby přišel zrovna do rachoty. Co všechno prachy nedokážou. Celou dobu tu se mnou seděl na pankejtě osamocený Japonec, co je na cestách už 4 měsíce... Pak jsem šel k busu i já, bylo chvilku před 17h. Bágl jsem si naložil sám, protože vím jaký jsou. Japonec si je tam nechal dát a hned chtěl maník prachy. Chvilku trvalo než vybral tu bankovku, kterou mu chtěl dát, ale nakladač nečekal a drze mu ukázal do dlaně jakou mu má dát, byla to 10 EL. Fakt šmejd. Japončík stál jako opařený. Vzápětí nastavil ruku jako, že mu mám taky zaplatit, to neměl dělat. Bylo to jako když do mě píchne. Začal jsem řvát za co chce prachy, když jsem si tam bágl za prvé dal sám a za druhé jsem zaplatil lístek, tak co by chtěl. Už nic nechtěl, otočil se ode mě a mezi zuby cedil „sorry“. Japonci říkám ať mu nic nedává, když je tak drzej, dal mu 2 EL. Lezu do busu, hledám svou sedačku. Mám super místo, jen co je pravda. Sedím nad hajzlem, za zády máme dveře. To je v pohodě, ale není to všechno. Když se opřu, opěradlo sjelo do maximální polohy, bez možnosti regulace. Začal jsem se tlemit, vždyť jsme zase v Egyptě. Vedlejší sedačka má

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

zase utržený sedák. Takže při každém zabrzdění nebo přeražení mi bude zadekujždět dopředu. Tak si člověče vyber. Kolem 17:30h vyrážíme z přístavu v Nuweibě a jedeme skrz Sinajskou poušť k Suez. Zase je na plný pecky puštěná ta jejich klimatizace, to nesnáším, hlavně, že oni jsou vybavení. Mají do těch mrazů v autobuse zimní bundy. Cestou je několik check pointů. Je tma, moc toho vidět není. Na okraji Káhiry jsme něco před půlnocí.

Den dvacátýprvní, čtvrtek 4.11. 2004
Cairo – Egypt,
Teplota 30°C, nachozeno: 5 km, 25 km

Projíždíme městem, je tu živo, zastavujeme na nějakém malém autobusáku, ptám se jednoho z cestujících kde to jsme a jestli se jede ještě někam dál. Říká, že jede ještě dál do centra, tak ať nevystupuji. Ujeli jsme tak 5 km a bus končí. Ptám se kde jsme, abychom se zorientoval a našel podle mapy cestu do hotelu, ale nikdo mi to nebyl schopný vysvětlit. Je 0:20h, a před busem se na mě sesypala tlupa taxikářů. Posílám je kamsi. Ptám se na metro, prý je kousek. Japonec jde se mnou. Jdem celkem dlouho, v Káhiře je dost teplo a smog, který jsem 3 týdny necítil, a docela mě zmáhá. Cestou se ptám ještě mladého páru na metro, ale nevěděli. Došli jsme na nějaké náměstíčko, taxikáři se k nám hrnou, jeden nás chce nacpat do svého bouráku, ale neuspěl. Vede nás přes silnici k řidiči mikrobuse, ten nás naložil a odvezl nás před metro zadarmo! To se stal zázrak, tady v Egyptě něco jen tak, byli jsme v šoku. Kupujeme si lístky, za 0,75 JD na osobu, jsme na stanici Demerdash. Přichází k nám jeden chlápek s dokladovkou a upozorňuje nás, že první vagon je vyhrazen jen ženám, takže musíme do dalších. Dobrá. Na nástupišti je hafo lidí, tady to prostě žije. Za chvíli je tu vláček a my nasedáme a jedeme. Jedeme až na známý Sadat. Vystupujeme. Je to zvláštní pocit, když se vracíte na místo kde jste před nedávnem bloudili, a teď víte kam jdete a co vás čeká. Japončík s taškou na kolečkách, přetěžkým batohem na zádech a přes rameno s notebookem, nestačí se pořádně ani rozkoukávat kde je. Tak mu dávám zběžný popis cesty od metra k hotelu, kde je muzeum, kde internet a tak. Jsme u hotelu Dahab, recepční si mě pamatuje, ale teď je o dost příjemnější než před 3 týdny. Vede mě do pokoje na druhé straně střechy. Zatím platím jednu noc, ráno musím vyměnit. Jdu ještě koupit nějakou vodu a kousek chleba. Zpět na hotelu jsem ve 02h ráno. Po sprše a jídle, padám do postele. Vstávám v 8h, ale nikam se mi zatím nechce. Snídám na terase a vedle jsou nějakí Češi, přiletěli včera. Takže dopoledne jsme proklábosili na terase hotelu, což není vůbec špatný, s Čechy a taky s Italy, které jsem potkal už v noci ve výtahu. Kolem poledne jdu ven, na Mídán Adb al-Muním Rijád, neboli na malý autobusáček za muzeem, abych zjistil jestli autobus číslo „356“ jede na letiště. Jede, řidič tvrdí, že jezdí až do 23:30h. Pak se proplejtám uličkami až k Ezbekiyya Gardens a pak k Mubarak Mídan Ramsis. Je to kousek od vlakového nádraží. Tady u alabastrové mešity vidím pouličního prodejce knih, stejného jako na začátku mé cesty. Zahlídl jsem tehdy korány a tak se jdu podívat co má pěkného. Má je. Přesně takové jaké už léta chci. Samo, že v arabštině, stránky v barevných rámečcích. Nakonec jsem našel menší než byla moje představa, ale o to hezčí. Kupuju ho za 15 EL (90 Kč). V češtině už ho mám. Jdu pomalu zpátky. Cestou jdu na trh, kupuji si nějaké ovoce, vodu a chleba. A taky nějaký ty pohledy. Jenže sehnat známky bude ještě sranda. Kolem 20h, jdu na net, musím dát vědět domu a taky najít jedno PSČ, který si nepamatuji. Net je všude obsazený a tak jdu do jedné ne zrovna pěkně vypadající uličky, mám štěstí, tady je volno. Cestou se všude ptám na poštu, v bance mě posílají na Mídán Tahír, ale tady je jen Telecom. Tam mě zase posílají za roh a pak o ulici dál, a tak to jde pořád dokola. Nakonec jsem skončil u pošty, ale na Mídán Mustafa Kamil. Jenže je zavřeno. Vracím se na hotel, je 22h, chvíli klábosím se sousedy na terase a jdu spát.

Den dvacátýdruhý, pátek 5.11. 2004
Cairo – Egypt,
Teplota 30°C, nachozeno: 10 km

Vstávám ráno v 7h, a jdu hned na poštu na Atabě. Známky koupíte jedině na poště, jen v pátek je zavřeno, tudíž jsem přišel a odešel s nepořízenou. Vracím se zpět, brouzdám po Mídán Tahír, kolem Nilu a pak jdu do muzea. Jsou tu zástupy lidí, vypadá to, že tu budu stát 2 hodiny, ale postupuje to rychle. Procházím rentgenem, pak mě teprve pustí ke kase. Vstup je 40 EL, s ISIC půlka. Tak zase využívám kartu a omylem platím 1 EL, místo 50 EL, chlapík to vzal s humorem a zase mi nevrátil. Ani jsem si toho zprvu nevšiml, ale pak mi to došlo, otočil jsem se zpět ke kase a on už se řehtal a mával zbylými bankovkami. Kraviny, no. Když jsme se dořehtali, jdu směrem k budově. U schodů budovy je kontrola lístků, elektronická a pak ještě koukne na lístek kontrolor. V budově je další rentgen, všechno musíte odložit na pás. Odebírají foťáky, kamery. Také detektor vás nemine. Ani nevím jak, ale já dostal digifoták dovnitř. I přes rentgen. Nevšimli si ho, nejspíš, a nebo si podle pouzdra mysleli, že je to mobil. Ale fotit se tu stejně nedá, protože všude, ale naprosto všude jsou kamery a hlídači.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Pokud chcete fotit můžete za poplatek 20 EL, za kameru 100 EL. Uvnitř muzea je knihkupectví, plné poučných časopisů, knih o Egyptě, pohlednice a taky známky! Kupuji, je tu kapku příplatek, ale co, hlavně, že už to budu mít po dvou dnech hledání pošty z krku. Večer to hodím do schránky a s pohledama končím. Za detektorem je takové jakoby atrium. Schodiště je vlevo i vpravo, a také dolů. Jdu dolů. V hale jsou sarkofágy z černé i červené žuly, menší i větší. Je tu několik velkých soch faraonů. Nejlepší je asi jít po směru hodinových ručiček. Kolem dokola haly jsou malé místnosti, kde jsou jak sochy a sarkofágy, ale také různé nádoby, šperky, hračky nebo modlitební sošky. V podstatě se vše opakuje. Panuje tu neuvěřitelný chaos, ale je to pěkné. Kdo je naprostým laikem a zná jen zběžně dějiny faraonského Egypta, k tomu několik dat a jmen. Bude mu stejně připadat všechno stejné. Stejně, ale úžasné. Je neuvěřitelné co všechno dokázali udělat malýma dlátíčkama. V patře je o mnoho více místností než dole. Každá místnost, říkají jim galerie, ukrývá cennosti z daného období. Jsou tu i galerie, kde jsou pouze exponáty nubijské civilizace. Největší a nejspíš nejnavštěvovanější částí muzea je galerie Tutanchamona. Je to velká síň, kde můžete vidět vše co je známé z dokumentů v TV. Zlatý vozík, kola, nosítka, zlaté pruty a nádoby. Tři zlaté schránky, které byli jedna v druhé a uvnitř nich sarkofág s nejmladším faraonem, Tutanchamonem. Jeho velká zlatá maska je pod sklem o kousek dál. Ale nevypadá tak krásně hladce jako v TV. Je matná, barva, která masku zdobí se loupe a zlatý plát je zmuchlaný. Ale neubírá to nijak na fascinující podívané. Další místo kam se ženou davy turistů, je oddělení faraonských mumií, za dalších 20 EL. Tam jsem nešel, po vyschlých lidech netoužím. To není nic pro mě. Také je tu oddělení mumifikovaných zvířat. Je tu vystavený, krokodýl, pes, koza, kočka, had, ptáci a spousta dalšího. U vchodu sem je cedule, kdo se chce stát adoptivním pečovatelem o zvířecí mumii, ať se ozve na toto číslo, blablaba. Je tu spousta klimatizovaných místností, kde jsou kameny, šperky, mince nebo kousky látek. Podařilo se mi udělat několik fotek, ale jsou focené, jen tak od boku, kamery jsou všude. Strávil jsem tu krásné 3 hodiny, ale jsem patřičně uchozený, je to velký prostor. V 15h, se zavírá, mám to akorát, je po 14h. Jdu směr hotel, odpočinek je žádoucí. Cestou dělám nákup. Na hotelu mě opět rozesmála jedna Japonka. Je za všeho strašně vyprdlá, nechápe ani, že sprcha je ve stejném kamrlíku jako hajzlík a co je horší, že sprcha teče rovnou do mísy. Nikam nechodí, sedí pořád na hotelu a čte si v knížkách. Momentálně chrápe na lavičce a až po uši je přikrytá dekou. Po setmění jdu hodit dopisy do schránky. Jak tak brouzdám po ulicích, vidím jeden celkem velkéj suprač. Tak jdu dovnitř, ale jsou tu jenom hadry. Jinde, kde ještě není otevřeno, ženský čekají v davech než otevřou. Hledám nějaký malý obchůdek, kde mají nějaké suvenýry a také „korálky“, co si s nimi neustále všichni hrají. Jak tak brouzdám ulicemi, najednou jsem se ocitl v Islámské Káhiře. Tak si to tu tak procházím, je tu klid oproti místům, kde je můj hotel. Procházím podchodem a jdu kolem malinkého krámku a vidím, že mají ty korálky za výlohou, jdu si nějaké vybrat, jenže je zavřeno. Ptám se vedle v krámku, jestli nevědí kdy otevřou, a oni na to, že tam jsou a jdou se mnou. Buší na dveře, do výloh a hulákají ať otevřou, prý spí. Za chvíli se rozsvítilo. Otevřeli se dveře a ospalý majitel se ptá co se děje. Tak mu říkám co chci, kupuju korále a také pozlacenou tabulku se jménem boha (Alláha). Ještě chvíli klábosíme a pak jdu na hotel. Cestou sleduju místní dámy, jak čekají před obchodáky než otevřou, aby je mohli vzít útokem. Před jedním jich mohlo být tak 150, málem jsem nemohl ani projít. Taky jsem narazil na jednu křižovatku, pojmenoval jsem ji křižovatkou“ mrzáků“. Měli tu zaparkovaný křesla, nebo jen prkýnka s kolečky, válejí se v tom největším humusu na zemi a žebraj. Jeden tu tak ležel a na 40% těla měl fáče, no už byly dost jetý. Taky je dobrá zábava koukat na provoz, především na kruháčích. Funguje to tak, že se to bere tou nejkratší cestou tím směrem, kam chcete jet. Takže je normální, že v jednu chvíli jede x aut čtyřmi různými směry a uprostřed toho všeho stojí policajt. Z toho jede 70% aut po tmě, aby vynikly všechny jejich blikáčky a diody místo světél. Nejlepší jsou taxíky, ty mají ve světlech rovnou strobáče a nebo modré parkovačky. Tak je jasný, že musí jezdit jen s parkovačkama, aby to každý viděl, když už do toho investovali, to dá rozum. Nejdůležitější součástí auta je klakson a světelná houkačka. To vše, je ale na samostatnou kapitolu. Přes úžas, bolesti uší a hlavy po pořádnou migrénu, pak nastane agrese a u někoho útlum. Za chvíli jsem na hotelu a padám do postele.

Den dvacátý třetí, sobota 6.11. 2004

Cairo – Egypt,

Teplota 30°C, nachozeno: 10 km

Vstávám v obvyklém čase, je vedro ani se nedá déle spát, než do 7h. Dopoledne vegetím na terase, a před 10h, vyrážím k Citadele. Jdu skrz Islámskou Káhiru, kde je několik pěkných mešit a paláců. K jednomu takovému jsem došli. Z hlavní ulice byl, pěkný, zachovalý, trávník upravený a zelený, ale ze zadní strany, hrůza děs. Zhuntovaný a omlácený, všude odpadky. Naproti němu je nějaká vládní budova, kolem dokola jsou vojáci, tak ani blíž nejdu a koukám se z druhé strany silnice. Pokračuji dál k Citadele. Procházím uličkou plnou obchůdků od čistých po ty nejšpinavější. Přicházím ke komplexu mešit a svatostáneků, přes kruháč jsou už vidět hradby citadely. Nejdříve se ale jdu podívat do parku, že si trochu odpočinu, jak fakt vedro. Park je krásný, upravený a

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

zelený. Je tu klid a líbují si, že je alespoň jeden neplacený. V tu chvíli ke mně přišel nějaký maník a ptá se jestli jsem muslim. Říkám mu, no to asi ne a on na to, že chce zaplatit 2 EL. Kdybych byl muslim, bylo by to zadarmo. Tak mě tak nasral, že jsem zavedl a podle egyptského zvyku stále se opakující „why, why?“, jsem šel k němu na metr. Když už je hodně vyděšený a něco mele, tak mu říkám, stejně ti nic nedám a sbírám se k odchodu. Odcházím. Před vchodem do parku jsem si sedl na patník k vojákově co hlídal vchod u protější mešity. Povídáme si, říká mi kam mám jít, co je pěkný a co ne. Po půl hodině pokračuji v cestě na citadelu. Jdu podle mapy v Lonely stále do kopce. Provoz je tu tak hustý, že mě pálí oči od kouře. Konečně jsem se vyškrábal ke vstupní bráně. Procházím detektorem kovů a pokračuji zhruba 500m ke kasám. Je to obrovský hrad s měšitami, muzeem uvnitř. Vstupné je 35 EL. Na ISIC 20 EL. Chvilku tu ještě okouním a pak jdu k zadnímu vjezdu do Citadely. V podstatě jsem obešel celý kopec co na něm ten komplex stojí. Slušná procházka to teda byla. Pod Citadelou z levé strany je nádherný park Al-Azhar, jsou tu nádherné košaté stromy i fontány. O kousek níž, už pod kopcem se po pravé i levé straně rozprostírá Město mrtvých, Severní hřbitov. Jsou staré hrobky z dávných a ne tak dávných dob, polorozpadlé domky, bez ozdob. Dnes tu s mrtvými žijí společně i živý. Na mnohých domcích (hrobkách), jsou satelity nebo šňůra s prádlem. Na cestách hromady odpadků a spousta pobíhajících malých bosích dětí. Tam bych rozhodně nechodil. Došel jsem až do hlučného města, za podjezdem zahybám na Šarí al-Azhar, která vede až na Ataba sq. Cesta vede pod nadjezdem, je na ní silný provoz, hluk z troubících aut a příšerné množství lidí. Jdu skrz trh, prodávají tu úplně všechno. Od součástek jako šroubky nebo šlapky na kola po ovoce a hadry. Chci si koupit vodu, protože žádnou nemám, ale chtějí za ní 3 EL, tak to ať si ji strčí zpátky do mrazáku, říkám mu. Chaos je tu děsný, stále se někomu vyhýbám na chodníku o půl metru. Auta a taxíky se cpou na klasické silnici po třech a tak to pálí těsně kolem chodců. Troubí snad 5 krát víc než jinde, na pravý ucho začínám hluchnout. Asi po 1 kilometru šílenství jsem na klidnějším místě na Ataba sq. Vidím tu taky poštu, ale tu už nepotřebuji. Tady na kruháci, Ataby už jsem jako doma, chvilku odpočívám na lavičce pod sochou jakéhosi chlapíka a pak jdu rovnou k hotelu. Cestou si kupuji nutnou vodu, chleba a nějaké sladké pečivo. Je krátce po 15h, když ulehám na postel v hotelu. Budím se po 18h, odpočatý a hladový. Jdu teda zase do města, sehnat něco na zub. Jdu do proslulé restauračky Felafle, dávám si nějakou tu šwarmu a taky košari. Výborně jsem se najedl. Jdu na trh s ovocem a zeleninou. Kupuji si granátové jablka, banány a ještě spoustu ovocných a zeleninových drobností. Vracím se zpět na hotel s plnou taškou dobrot, ještě se stavuji v cukrárně, pro obrovský lízátko, za 0,75 EL. Po 20h, jsem zase na pokoji a po teplé sprše a nacpaném břiše se chystám do postele.

Den dvacátý čtvrtý a dvacátý pátý, neděle a pondělí 7 a 8.11.2004

Cairo – Egypt,

Teplota 30°C, nachozeno: 8 km, ujeto: 25 km bus, 2500 km letadlem

Budím se jako obvykle kolem 7h, na střeše je ještě ticho, protože tu bylo rušno dost dlouho do noci. Vařím si čaj, jím zbytky ovoce a pomalu začínám balit. Dneska tu končím, má dovča končí taky, sakra. Zabaleno mám za chvilku, ale nikam se mi nechce, ale pokoj se musí do oběda vyklidit tak mi beztak nic jiného nezbyde. Před 11h, jdu do recepcie domluvit si uložení báglu do komůrky k tomu určené a jdu do města. Nic moc mě nenapadá kam jít, protože jsem nějak bez nálady. Nohy mě vedou přes most Tahír, procházím se parkem Nadi al-Qahjra Garden, kde je spousta muzeí a galerií. Převážně tu potkávám studenty. Je tu muzeum moderního umění, muzeum zemědělství a spousta jiného. Kochám se pohledem u pěkné kaktusové zahrady a trochu odpočívám. Pokračuji k TV věži. Platí se do ní vstupné, chtějí 40 EL, blázni. Nahoře je restaurace, visí tu i jídelák, požehnané ceny. A navíc je nad Káhirou tradičně smog, tudíž toho moc vidět nebude. U kasy se dávám do řeči s milou paní, z Kanady a taky se jí to zdá dost peněz. Říká, že se půjde ještě projít a pokud se vyjasní možná sem ještě zajde. Odcházíme ještě před tím než do nás začíná nechutně hučet fotograf. Procházím uličkami, jednou podél nábřeží, pak středem chaotických uliček, také kolem angloamerické nemocnice. Tak to tady procházím bez cíle cik cak, jen abych zkrátil čas. Pomalu se vracím po mostě 6.úktubar, brouzdám se po nábřeží Nilu a loučím se se zemí plnou kontrastů. Dávné dějiny, jediný div světa, usměvavý lidé, i když svým způsobem zloději, krása a zeleň parků spolu s bordelem, hlukem a chaosem na ulicích. Jdu si koupit nějaké drobnosti na cestu, vodu a ovoce. Do odletu je daleko a v podstatě není co dělat. Člověk se tak nějak chystá na tu změnu, že se ani nemůže jen tak sebrat, jít někam a vrátit se pro bágly těsně před odletem. No neříkám, že to nejde, ale já mám raději pohodičku. Je kolem 16h, vyzvedám si batoh z kumbálu, ale maník co mi kumbál odemkl si bez řeči vzal klíče a zmizel. Vůbec jsem si toho nevšiml. Mezi hromadou asi deseti bágků jsem našel ten svůj. Problém je, ale že nemůžu najít ty klíče abych kumbál zase zamkl. Nemůžu ho nechat otevřený. Tak zase musím nahánět jeho po celé střeše, jestli ty klíče má, nebo jestli někam zapadly. Po 10 minutách se objevil a klíče vytáhl z kapsy, zamkl a řekl: “all ok, no problem.” Jeho nejoblíbenější věta. Sedím na střeše, u stolku a čekám. Zajdu se osprchovat, abych nebyl v letadle za úplně čuňe. Po 17h, se stmívá a celkem čas uběhl. V 19:30h se loučím na hotelu a jdu

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

na autobus. Odjíždím z Mídn Abd al-Muním Rijád busem č.356 na letiště, ve 20h. Cesta na letiště trvá 65 minut. Jedu skrz celé město, zdá se, že je to pořád dokola. Trh, obchodák, mešita, trh, obchodák, mešita. Na letišti jsem za hodinu a vůbec se mi nechce věřit, že před měsícem jsem tady stál a nevěděl vůbec nic co mě čeká, a že toho nebylo málo. Asi hodinu okouním na lavičce na autobusovém nádraží. Nechce se mi do letištní haly, tam nejsou lavičky. Ve 22h, jdu, třeba už mě odbaví a sednu si do odletové haly. Ale ne, až v 02h, tak to mám času až až. Brouzdám se po letišti a utrácím poslední prachy. Když jsem stál u jednoho stánku, kde měli různé oplatky, čokolády a chipsy, stala se mi dobrá věc. Tak si tam tak stojím, přede mnou asi dva lidi. Nějaký dědek si koupil čokoládu a za ním tak 8 letý kluk chipsy, stály ho 1EL. Já chtěl taky chipsy, ale po mě chtěl 2 EL, za stejné. Říkám, mu proč, vždyť ten kluk platil 1, proč já 2 EL? Odpověděl proto. Nakonec mi dal jiné, o dost menší za 1 EL. Jsou to fakt hajzlové. Ceny pro turisty, chápu, ale tak okaté? Je to odporný. Dělá se to i u nás a je to neméně odporné. Jak jde o prachy, lidi jsou fakt svině. Jdu ven, je teplo a tak si sedám na patník na parkovišti. Pozoruji jak se taxikáři snaží ulovit nějaký kšeft. Kolem 23h začíná foukat vítr, tak se přesouvám do haly. Usínám v 0:00h, přichází uklízející četa, ať jdu na jiné místo, že musí vytrít chodbu. Tak se přesouvám o kus dál, skoro na konec haly. Jdou na to s košťaty tak to nebude tak rychle. Chyba. Když ke mě po 15 minutách zase došli, jdu do oddělené části haly, kde jede na plný kule klimatizace, jak jinak. Je tu kosa. Všichni se oblékají. I já si oblékám všechno co mám a na kovové sedačky roztahuji karimatku. Opět usínám. Jen co jsem usnul, vyhodili mě zase o kus dál, fakt pitomci. Po chvilce, v 01h, otvírají bránu, jdu na odbavení. Všechno je bez problémů. Nejdřív kontrola zavazadel, průchod detektorem kovů a kontrola letenky a pasu. Pak jsem šel dál k úředníkovi, pro razítko a palubní lístek. Můj bágel odputoval. Jdu k další frontě, k celníkovi. Usměvavý chlapík mi popřál hezkou cestu a dal razítko do pasu. Jdu do bezcelní zóny, nic tu ve free shopech stejně nemají. Zajdu ještě na WC a pak si jdu sednout do odletové haly. Ve dveřích stojí voják. Je to tu samej Čech, a jsou tak chytrý, že je mi z nich skoro zle. Především ta jejich průvodkyně. Poznávací zájezd na deset dní. No, hlavně, že se jim líbilo. Ještě jí tam dali v obálce prachy jako bakšiš za skvělou práci. Je už skoro odletový čas a stále nás nechtějí pustit ven. Ve 2:10h, nám voják povolil nástup. Procházíme všichni v zástupu ven a nastupujeme do busu. Ten nás veze 200m k letadlu. Uvelebují se na sedačce, tentokrát jsem uprostřed letadla a tak mám víc místa na nohy. Před odletem povinná ukáзка od letušek a vyrážíme, je chvilku před půl třetí ráno. Dostáváme prima snídani, pečivo, maso, ovoce, zákusky, colu, pivo čaj, co chcete. Všechno jsem snědl. Po 3h, usínám a budím se někde nad Řeckem, v dále pěkně bouří a blýská, nic pěkného. Bouří až do rána, celou cestu. Nad Českem sněží. Před přistáním, v 6h, nám pilot oznamuje, že je venku 1°C a prší. Zima je mi už v turniketech. Procházím celnicí a jdu si najít bágel. Oblíkám si vše co je možný si obléct a jdu k busu. V 7h, mi jede z Dejvický bus do Mostu a nebo pak vlak v 9h z hlaváku. Jedu 121, děcka nastupují s aktovkami, spící dělníci na sedačkách zachumlaný v šálách. Tak tohle mi rozhodně nechybělo. Na Dejvický přebíhám silnici a na zastávku zrovna přijíždí bus. V buse jsem dlouho sám, někde na konci Prahy pár lidí nastupuje. Je mi to fuk, pospávám. V Mostě jsem chvilku po 8h, jdu do bufáče na teplou sekanou a český rohlík. Před 9h, jede vlak na Teplice, nasedám. Doma jsem chvilku před 10h, už mi alespoň není zima. Otevřít mi přichází táta, vyjukaný, ale určitě šťastný, že už jsem doma. Co závěrem, skoro nic, většinu jsem vám již napsal. Egypt je pozoruhodné místo, je to severní Afrika, tudíž je tu binec, lidé jsou v pohodě. I když trošku zasažený turistickým ruchem, ale zato si můžeme my sami. Viděl jsem překrásné památky, blahobyt a moderní život v Káhiře, ale také chudobu na jihu země. Moře je nepřekonatelné, poušť jedinečná. Tady zaplatíte i za úsměv. Jordánsko je jiné. Je čistší, lidé jsou ochotnější pomoci, jsou otevřenější a lidštější. Má spoustu památek, nádhernou poušť z červeným pískem, Petru, Mrtvé moře a mnoho dalšího co stojí za návštěvu.

Závěr

Najel jsem 3800 kilometrů, nachodili 160 km, lodí 140 km. Letadlem zhruba 5000 km

A co a jak s penězi?

Super dovolená za zhruba 15 tis Kč i s letenkou.